

קונטרס
"ולא יהיה בכם נגף"

בחסדי ה'
יוחאי אהרן עמאר
ר"ח ניסן תש"פ
ANNEMASSE - FRANCE

הערות והארות ניתן לשלוח במייל - yochaiamar@gmail.com

"והיה הדם לכם על הבתים אשר אתם שם וראיתי את הדם ופסחתי עליכם ולא יהיה בכם נגף למשחית בהכתי בארץ מצרים" (שמות יב, יג).

איתא בחז"ל (מכילתא פרשה ז') "וראיתי את הדם, היה ר' ישמעאל אומר והלא הכל גלוי לפניו" ידע מה בחשוכה ונהורא עמיה שריה" (דניאל ב), ואומר "גם חשך יחשיך ממך" (תהילים קלט), ומה ת"ל וראיתי את הדם, אלא בשכר מצוה שאתם עושים אני נגלה וחס עליכם שנ' ופסחתי עליכם וכו' ע"כ. והיינו דגאולת ישראל התאפשרה רק מכח הקיום של 'והיה הדם לכם על הבתים'. [ואולי אפשר לבאר בזה לשון 'לכם', דרך ע"י קיום הציווי זכו לגאולתם, ודו"ק].

והביאור, דידוע מה דאיתא במכילתא (פ' בא פרשה ה'), על הפסוק "ואת ערום ועריה" (יחזקאל טז ו), 'היה רבי מתיא בן חרש אומר וכו' ואת ערום ועריה מכל מצות, נתן להם הקב"ה שתי מצות דם פסח ודם מילה שיתעסקו בהם כדי שיגאלו שנ' ואעבור עלייך ואראך מתבוססת בדמיך ואמר לך בדמיך חיי וכו' ע"כ.

והעולה, דאף דבנ"י היו ערומים מן המצוות, וביותר, דהיו שקועים במ"ט שערי טומאה כמבואר בספרים הקדושים (זו"ה יתרו לט ע"א), מ"מ ע"י קיום ב' מצוות בלבד, דם פסח ודם מילה, זכו לגאולה. [ואפשר דזה רמוז בהא דכתיב 'בהכתי בארץ מצרים', דהוא פשיטא וכי היכן היה, אלא לומר דסיבת המכה הוא 'בארץ מצרים', ולא על המצרים דווקא, ובה שייכא אף ישראל, ודו"ק].

ומכאן, לכל אדם באשר הוא, אפי' נשקע במ"ט שערי טומאה, על לו להתייאש, ועליו לידע שאפילו בכח מצוה אחת, ומעשה אחד, יש בידו לזכות לגאולה פרטית, ועי"ז לקרב את הגאולה הכללית.

ובפרט בימים אלו, שפורענות באה לעולם, ומתפשט 'וירוס הקורונה' אשר רבים חללים הפילו, וכידוע 'אין פורענות באה לעולם אלא בשביל ישראל' (יבמות ס"ג), שומה עלינו לערוך חשבון נפש, וכבר אמרו חז"ל (ברכות ה). 'הרואה יסורין באים עליו יפשפש במעשיו', וק"ו כשהיסורין באים באופן שאין יום שאין בו מיתה, ובכל יום גדלים ומתרבים מספר החולים והמתים השם ירחם.

ואמנם לב יודע מרת נפשו, וכל אדם יודע בתוך תוכו במה יש לו להתחזק, אולם אמרתי אלקטה כמה דברי חז"ל בסיבת המגיפה, ועוד כמה ענינים שיש להיזהר בהם ביותר בשעת מגיפה, העלולים לעורר קיטרוג ח"ו, וכן ענינים שיש להתחזק בהם ביותר בשעת מגפה, ועוד ליקטתי כמה תפילות וענינים המסוגלים לשמירה, והבאתי עיקרי הדברים ממש, וכל אחד ירחיב הדברים כיד ה' הטובה עליו. וכבר ידועים דברי הפלא יועץ (אות ד' ערך 'דבר') בתו"ד וז"ל וגם יקדימו תפלה לצרה מדי יום יום, ויעשו כל הסגולות המובאים בספרים סדר לימודים, ובפרט אמירת סדר פטום הקטרת בכוונה, עד ישקיף ה' השקפה לטובה ויתן שלום בארץ חיים ושלווה".

ואמנם הפורענות הנ"ל אינה בכלל 'דָּכָר בעיר', כמבואר בגמ' תענית כ"א, וכנפסק בשו"ע (תקע"ו ס"ב), מ"מ ודאי יש בכלל האזהרות וההתחזקויות הנ"ל להועיל לשעה שמדת הדין מתהחו, וחרון אף בעולם.

ויה"ר שנזכה ונשוב בתשובה שלימה לאבינו שבשמים, ויתקיים בנו "וראיתי אתהדם", [והיינו מיעוט חלבנו ודמינו ע"י תשובה, וממילא] "ופסחת עליכם ולא יהיה בכם נגף". ונזכה לגאולה שלמה, ולבנין בית מקדשינו ותפארתינו, 'ונאכל שם מן הזבחים ומן הפסחים' במהרה ביא, ונממן.

מגפה

הנה המעיין בדברי חז"ל הקדושים ימצא ב' סיבות עיקריות הגורמות ומביאות מגפה לעולם, א. כעונש על חטא, ב. כהכנה לגאולה, וכפי שיבואר להלן אי"ה.

א. עונש על חטא

בפרקי דרבי אליעזר (פרק יד) מובא: "בשעה שבני אדם חוטאין מעבירות חמורות, הוא שולח מגיפה לבני אדם וכו' ע"כ, אמנם לא נתבאר מהם אותן עבירות חמורות שעליהן נענשים במגיפה.

מיתות האמורות בתורה שלא נמסרו לבי"ד

ובמשנה במסכת אבות (פרק ה משנה ח) איתא "דְּכָר בַּא לְעוֹלָם עַל מִיתוֹת הָאִמּוֹרוֹת בְּתוֹרָה שְׁלֵא נִמְסְרוּ לְבֵית דִּין", ופירש רבינו יונה "כגון כריתות ומיתות בידי שמים", וכן מבואר במחזור ויטרי "שאם הרגילו בני אדם בעבירות שאין בהם מיתת בית דין אלא מיתה בידי שמים הקדוש ברוך הוא מביא דבר לעולם והוא נפרע מהן, והוא המיתה בידי שמים". והיינו על עבירות שעונשם בכרת, כגון: המחלל שבת במזיד, וכן הבא על הנדה במאו. ד, ועודיז עבירות שעונשם במיתה בידי שמים, כגוה: נְמוּרָה הַלְכָה בְּפָנֵי רֹ, וּבִכְן הַמוֹצֵיא זֶרַע לְבִטּוּעוֹד הַלְכָה.

בעוון לקט שכחה ופאה ומעשר עני

ובאבות דרבי נתן (פרק לח ב) איתא "דבר בא לעולם בעוון לקט שכחה ופאה ומעשר עני".

בעוון הזנות

עוד איתא בתלמוד ירושלמי (יבמות פ"ה ה"ג) "א"ר אליעזר בר חביבא פעם אחת לששים שנה או לשבעים שנה מביא הקב"ה דְּכָר גְדוֹל בְּעוֹלָם, וּמְכַלָּה אֶת הַמְּזוֹרִים, וְנוֹטֵל עִמָּהֶם כְּשָׂרִים (כדי) שְׁלֵא לְפָרְסָם אֶת הַחוֹטָאִים".

וכן הוא מפורש שם (קידושין פ"ד ה"א) "אמר רבי חנינה אחת ל-ס' או ל-ע' שנה הקדוש ברוך הוא מביא דְּכָר בְּעוֹלָם וּמְכַלָּה אֶת הַמְּזוֹרִים, וְנוֹטֵל עִמָּהֶן כְּשִׂירִים, שְׁלֵא לְפָרְסָם לְחַטָּאִים [כלומר שלא יפורסם בעולם שאלו שכלו, היו ממזרים] ללמדך, שאפילו רעה שהקב"ה מביא לעולם, בחכמה הוא מביאה".

וראייתי לגאון רבי מסעוד בן שבת (מחכמי קזבלנקה, הובא בספר חכמי וגאוני מרוקו פר' יתרו עה"פ 'לא תנאף') וז"ל "גם כן תרגם יונתן ז"ל עמי בני ישראל לא תהוון גיורין לא חברין ולא שותפין עם גיורין וכו' ולא יקומו מן בתריכון וילפון לחד הינון למהוי עם גיורין ארוס בחובי גיורא מותא נפיק על עלמא", משמע מדברי קודשו שבעוון הזנות דָּכָר בא לעולם, כי היא מזה כנגד מדה, כי הנואף נכנס לחדרי חדרים לאמר לא תשורני עין, ואמרו חז"ל דָּכָר בעיר כנס רגלך דכתיב כי עלה מות בחלונינו, וארז"ל (ב"ר כ"ו) בזמן שהזנות מצויה אנדרלמוסיה באה לעולם והורגת רעים וטובים וכו', לי הדל גראה לרמוז ענין זה בפסוק עצמו, שהרי 'לא תנאף' עם שני תיבות, בגמטריא 'בגלל הנואף בא דָּכָר בעולם', עכ"ל.

ולי הקטן נראה להוסיף, דהנה הגמ' בב"ק (ס' ע"ב) המדברת בענין הדָּכָר, הביאה סייעתא להא ד'דבר בעיר כנס רגליך', מקרא (דברים לב כ"ה) "מחוץ תשכל חרב ומחזרים אימה", ויעוי' בפ' רש"י שם וז"ל "שבבית תהיה אימת דָּכָר, דבר אחר ומחזרים אימה על מה שעשו בחדרי חדרים, שנ' אשר זקני ישראל עושים איש בחדרי משכיתו (יחזקאל ח, יב) ע"כ. ואם כנים הדברים אפשר דהטעם ד'מחזרים אימת דָּכָר, היינו על מה שעשו בחדרי חדרים', ודו"ק.

ומבואר שאמנם סיבת הדָּכָר באה כעונש לרשעים, אך נוטלת עמה גם את הצדיקים, וכן מבואר במדרש קהלת (קהלת רבה פרשה יב) "אמר ר' לוי למה קורין אותו דָּכָר, דדביר טבין עם בישין", כלומר שמכלה טובים עם רעים.

ב. הכנה לגאולה

בפסיקתא רבתי (סוף פיסקא א') איתא "אימתי מלך המשיח בא וכו', ור' לוי אמר סמוך לימות המשיח דָּכָר גדול בא לעולם".

ובתוספתא מסכת תענית (סוף פרק ב' הל' יג) "ר' יוסה אומר מבול של כל דָּכָר אין, אבל מבול של דָּכָר לאומות העולם לימות המשיח יש, שנאמר 'ואקח את מקלי את נועם ואגדע אותו להפר את בריתי אשר כרתי את כל העמים', מהו אומר 'ותופר ביום ההוא'". ומבואר שהדָּכָר המיועד אינו אלא על אומות העולם, ואולי יש להוסיף על הז, דהנה על הפס' בתהילים (מז, ד) "יְדָכָר עַמִּים תַּחֲתֵינוּ וְלְאֻמִּים תַּחַת רַגְלֵינוּ", פירש רש"י וז"ל 'יְדָכָר - יתן דָּכָר בעובדי כוכבים תחת נפשנו [הכוונה לעכו"ם המצרים לישראל, ורוצים להשמידם] להיות חמתו מתקררת בהם ואנו ניצולים כענין שנאמר ונתתי כפרך מצרים וגו'". (ישעיהו מ"ג, ג: "פי אֲנִי ה' אֱלֹהֶיךָ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל מוֹשִׁיעַךָ נִמְתִּי כְּכַרְךָ מִצְרַיִם פּוֹשֵׁ וְסָבָא תַּחֲתֶיךָ").

וכן הוא במדרש שיר השירים רבה (פרשה ב'), "אמר רבי חייא בר אבא, סמוך לימות המשיח דְּכָר גדול בא לעולם והרשעים כלים, 'והגפנים סמדר נתנו ריח' אלו הנשואים, ועליהם נאמר (ישעיהו ד, ג) "והיה הנשאר בציון והנותר בירושלים קדוש יאמר לו כל הכתוב לחיים בירושלים".

וייעוי' בספרי פרשת בהעלותך (פיסקא עו), "וכי תבאו מלחמה בארצכם" בין שאתם יוצאים עליהם ובין שהם יוצאים עליכם במלחמת גוג ומגוג הכתוב מדבר, אתה אומר במלחמת גוג ומגוג הכתוב מדבר או בכל המלחמות שבתורה, ת"ל ונושעתם מאויביכם, אמרת צא וראה איזו היא מלחמה שישראל נושעים בה ואין אחריה שעבוד, אין אתה מוצא אלא מלחמת גוג ומגוג, וכן הוא אומ' ויצא יי' ונלחם בגוים ההם (זכריה יד ג), מהו והיה יי' למלך על כל הארץ (זכריה שם ט) וכו' ע"כ. וכתב הנציב מוואלוזין (בפי' שם) "וכן הוא אומר ויצא ה' ונלחם וגו' דקשה דלא נזכר בס' יחזקאל לח לט לשון מלחמה על גוג ומגוג ולא יהיה' אלא מגפה גדולה, והאיך דריש פרשה זו על מלחמת גוג ומגוג, ע"ז אמר שגם על אופן זה כתוב לשון מלחמה בגוג ומגוג, דכה"א בזכריה ויצא ה' ונלחם ביום ההוא כיום הלחמו ביום קרב", והעולה מזה דמלחמת גוג ומגוג לא תהיה אלא 'מגפה', ודו"ק.

דברי חז"ל שיש בהם רמז לתקופתנו אנו:

בספר "שם משואל" על פרשת ויקהל, כתב בזה"ל "בכל שנה, בחודש אדר שקודם ניסן, נותנים מן השמים התעוררות חדשה בלב ישראל, אפילו לאותם שהיו בכל השנה בבחינת שינה".

וייעוי' בעל הטורים עה"פ "על מצות ומרורים יאכלוהו" (שמות יב, ח), כתב וז"ל "יאכלהו, ד' פעמים במסורת – ב' בעניני דפסח (כאן ובבמדבר ט, יא), ואידך (ויקרא ח, לא) "אהרן ובניו יאכלהו" בענינא דמלואים, מה התם נצטוו "ומפתח אהל מועד לא תצאו" (שם פסוק לג) הכא נמי "ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו" (להלן פס' כב), ואידך (ישעיהו בס, ט) "כי מאספיו יאכלהו", דאתקש גאולה אחרונה לגאולה ראשונה, עכ"ל.

והיינו שהבעל הטורים מקיש את גאולת מצרים, בה צוו בני ישראל "ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בוקר", לגאולה האחרונה, לה אנו מצפים ומייחלים.

קשה להתעלם מההקשר המוחשי בין ימים אלו, ימים שלא נודעו כמותם מעולם, בהם אנו מצווים שלא לצאת מהבתים. האין הדברים מרמזים לנו על ביאת הגאולה האחרונה?!, ימים יגידו!!!

מה גם שידוע מאמר חז"ל (ר"ה יא) "בניסן נגאלו ובניסן עתידין להיגאל", ומבאר המהר"ל את מעלת חודש ניסן (גבורות ה' פרק לה) בזה"ל, "הוא חודש הגאולה, בו

נגאלו ממצרים, ובו קיבל יעקב הברכות, ובו עתידין להגאל, ובו נולד יצחק, ובו נעקד על גב המזבח, ובו רמז לישראל שהוא ראש תשועה", לוואי ונזכה.

והנה תחת הכותרת "ירידתה של מלכות אדום", כותב הרב דסלר זצ"ל את הדברים המבהילים הבאים (מכתב מאליהו" חלק ג' עמ' 205-204),

"מלכות משיח צומחת ומתגלה מתוך מלכות אדום, שעל ידי חורבנה של אדום, עולה ומתגלה מלכות שמים – 'והיתה לה' המלוכה'. חורבנה של אדון יבוא רק על ידי חורבן העולם הזה, כאשר מביא הקב"ה את העולם למצב שיסודות חיי העולם הזה יתמוטטו, השלווה תתערער, חיי הפרט יהפכו לחיי דאגה, פחד וייסורים, וכל העולם כולו יעמוד תחת אימת הרס וחורבן, אזי יתגלה לעין כל שהתרברבותו של האדם וגאוותו על התקדמות בכיבוש הבריאה, כביכול, מביאים רק לאבדון, אז יכירו את ההעדר וההפסד שבחיי העולם הזה כשהם מרוקנים מכל תוכן רוחני, המובילים רק לכליה ואבדון, כשיתיאש האדם מלהשיג רצונותיו ותאוותיו, אז יתגלה אורו של משיח, 'ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו', ותיראה ירידתה וחורבנה של מלכות אדום לעין לכ...".

הדברים נוראים, אנו רואים בעינינו כיצד הם מתרחשים לנגד עינינו, "השלווה תערער", "חיי הפרט יהפכו לחיי דאגה פחד וייסורים", - הדברים מדברים בעד עצמם.

"וכל העולם כולו יעמוד תחת אימת הרס וחורבן" - אותו נגיף זעיר שממיט ומכלה אושיות העולם בבריאות ובכלכו, הלמאיים להמיט הרס וחורבן על הכל.

"אזי יתגלה לעיל כל שהתרברבותו של האדם וגאוותו על התקדמות בכיבוש הבריאה, כביכול, מביאים רק לאבדון..." - אז יבינו כולם, שכל מה שעשו האומות בעולם, כל הטכניקות, והשכלולים, שכביכול האדם שולט על הבריאה, הוא ממיט כליה. דווקא סין, אותה מדינה שהיא המובילה בעולם בתחום הטכנולוגיה והתרברבה שהיא תנצח את ארה"ב, דווקא שם התחיל הנגיף, והכיח את אפסיותה. (מתוך דרשתו של הרב יצחק זילברשטיין שליט"ר רב ש, אכונת רמת אלחנן).

אזהרות לשעת מגפה

א. שלא לצאת מפתח ביתו

איתא בגמ' (בב"ק ס' ע"ב) 'ת"ר דְּבָרַי בְּעִיר כְּנֵס רַגְלִיךָ, שנאמר "ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בקר", ואומר "לך עמי בא בחדריך וסגור דלתיך בעדיך", ואומר "מחוץ תשכל חרב ומחדרים אימה" וכו', רבא בעידן ריתחא הוה סכר כוי דכתיב "כי עלה מות בחלונינו" (ירמט הי, ב).

ובפשטות היה מקום לבאר הטעם ל'כנס רגליך', משום שדָּבָר היא גזירה על הציבור, ולכן אם אינו יוצא מפתח ביתו, הריהו נידון בתורת 'יחיד', ואינו בכלל הגזירה, ורבא יליף מקרא דהצירוף לחוץ ולציבור, הוא אף דרך החלונות, דאף הוא נידון כצורת חיבור לרה"ל, רזה סכר כוי ודו"ו. קכן מצאתי בספר כתב איש (בב"ק שם).

אולם איתא בזוהר (חדש רות שה) "כיוצא בו בזמן שהדָּבָר בעיר, יסגור אדם את עצמו בבית ולא יתראה בשוק, כי כיון שניתנה רשות לחבל מי שפוגע בו ניזוק, והוא מתחייב בנפשו", ועיין בזה עוד בארוכה בזוה"ק פ' וירא (דף קיג ע"א) ופ' ויקהל (דף קצו ע"א), והעולה דהטעם ל'כנס רגליך' משום דבשעה ששורה מדת הדין בעולם אינו מבחין בין צדיק לרשע, עעל זה נאמר 'יש נספה בלא משפט' שמת טרם הגיע זמנו.

וביותר נמצא בפ' האלשיך הק' (איכה ג', לב) דכתב בתו"ד וז"ל 'כי כיון שניתנה רשות למשחית אינו מבחין בין צדיק לרשע', כי הלא לעומת זה ידענו 'כי אין מיתה בלא חטא ואין יסורין בלא עון', אך אמנה כל דבריהם האמת והצדק, ואשר אמרו 'כי כיון שניתן רשות למשחית אינו מבחין וכו' הלא הוא, כי אם ישלח הוא יתברך מלאך משחית לפקוד עון ידוע על עיר או ממלכה אחת, יודיע לו את אשר ימית מהם הנוגעים אל העון ההוא, ויראה המשחית בצדיקים בדין העון ההוא, אך במצחות האנשים הצדיקים ההם יראה עונות זולת זה, אשר יראה לו שעליהם ראוי לפגוע בהם, ישלח ידו ויכה בהם, כיון שניתן רשות, ואז מתבקר פנקסו למעלה כיון דאיתרע בפגעו בו המשחית, ואז יומת בדין על פי הנמצא כתוב בספר, והוא ענין מאמרם ז"ל "דבר בעיר כנס רגליך", ויש מכסה מצחו, ואביי ורבא סכר כוי, שהוא לבל יזדמן לפניו המשחית ויראה זכר מעשיו אשר לו עון ויתעורר להכותו ואז יבוקר פנקסו ויפול בנופלים, מה שלא היה אם נסתר מנגד פניו".

ומצאתי במוסרי השל"ה (פ' נח) וז"ל הזוהר כתב כמה פעמים בפר' זו, והזהיר בעת הדבר בר מינן, וכיוצא בזה כשיש השחתה, יכנס אדם רגליו ויסתר במסתרים, ולא יצא מפתח ביתו, שלא יביט בו המשחית, כי כל זמן שאין המשחית רואה פניו, אינו יכול לשלוט בו ע"וה, כביאו בספר אביעה חידות (מערכת מ' ערך מגפה).

ועיין בפלא יועץ (אות ד' ערך דבר) דבר נורא, וז"ל "ועכ"פ חובה מוטלת על כל אדם לשמור נפשו מאד בנטירותא יתירתא ככל הבא מידו, שהרי כתיב ערום ראה רעה ונסתר ופתאים עברו ונענשו, ופירשו בזה"ק שעל זו בלבד שעבר שלא נסתר ראוי ליענו, שהרי זה מתחייב בנפשו, ע"כ.

ובספר קול התור עה"פ בישעיה (כו) "לך עמי בא בחדרך וסגור דלתך בעדך וכו', הביא בזה רמז וז"ל 'אמרו חז"ל דבר בעיר כנס רגליך שנאמר לך עמי בא בחדריך וכו', ויש לרמוז כי תבת 'בחדרך', ר"ת 'דבר בעיר כנס רגלך חי', כי על ידי זה אז ישאר חי, ולא ישלש בו המחבל הנ"ל בר מינן".

להתר. בחק מן הפחד

בספר 'שומר אמונים' (מאמר הביטחון וההתחזקות, עמ' קפח) כתב בתו"ד 'וכן מובא מרבניו האר"י ז"ל כשיש ח"ו דבר בעיר, אין יכול לשלוט רק באלו שיש להם פחד, אבל באלו שמתחזקים בלבם בביטחונם על ה' ומתגברים על הפחד, אין שום דבר רע יכול לשלוט בהם, עיין בספר תורת נתן (פר' ויחי) וז"ל שם ולכן צריך גם כן ליזהר שלא להתירא בשעת הדבר רח"ל מס"מ וחיילותא, וילא להתפלל לה' והוא יענם, כי המתירא מלפניו, הוא נותן לו כח וגבורה להתגבר במגפה בר מינן בעיר, אלא חבי כמעט רגע עד יעבור זעם, ויעסוק תמיד בתורה ובמעשה הקטורת ויתבטל מותנא מעלמא עכ"ל.

ועיין עוד בספר 'בן יהודע' על מסכת בב"ק (ס' ע"א) דהאריך ג"כ בעניין הפחד, דיש בכח הפחד להביא רח"ל עליו את המגיפה.

ואפשר שהוא בבחינת "ואשר יגורתי יבא לי" (איוב ג כד), וכמעשה דיהודה בר נתן (ברכות ס' ע"א) יעו"ש, ודו"ק.

ג. שלא להתבטל ממלאכת שמים

בספר 'רפואה וחיים' להגאון המקובל ר' חיים פאלג'י (פ"ה אות מ"ט) כתב בזה"ל "מאד מאד צריך להיות זהיר וזריז במלאכתו מלאכת שמים בתורה ומצות לבל ימצא בטל ויענשוהו, כי בעידן ריתחא קנסינן אעשה, ועסק התורה היא מ"ע, הרב ר"ח בשער היראה פ"ו די"ב ועמש"ל. וריב לי על אותן המשחקים בקוביית בימים הללו ימים גם לילות, דאם בשאר הימים החמירו בעון זה עד מאד דהוי ככופר בעיקר, כמ"ש הר"ח בשה"ק פ"ב וסמוכות שלו מדברי רבינו יונה, וכתב שם הרב ז"ל דבעיניו קשה יותר מכל עבירות שבתורה יע"ש, כ"ש בימים הללו שהם ימי דין, ויבאו לספות חרון אף ה' עד מאד ח"ל, וכן הירא את דבר ה' והוא מזרע ישראל שומר נפשו ירחק ממנו עכ"ל.

ויסוד דבריו ע"פ המבואר במסכת מנחות (מא.) "דמלאכא אשכחיה לרב קטינא דמיכסי סדינא, אמר ליה קטינא קטינא סדינא בקייטא וסרבלא בסיתוא, ציצית של תכלת מה תהא עליה, אמר ליה ענשיתו אעשה, אמר ליה בזמן דאיכא ריתחא ענשינן", והיינו שבזמן שמדת הדין מתוחה עונשים גם על ביטול מצוות השע.

לה. דתרחק בתכלית הריחוק מן הכעס

עוד כתב שם (אות ל') "וכל זמן המגפה תרחק מאד בתכלית, מכל מיני כעס ודאגה ועצבון, ואדברא תהיה שמח תמיד בכל מיני שמחה, שם וז"ל הרב אורח ימים הביא הרב שבט מוסר פי"ז וז"ל אמנם המורא והמוסר הזה לייסר לתינוקות צריך יישוב הדעת, ולא חרון אף וכעס, אמרו חז"ל 'אל יטיל אדם אימא יתירה על בני ביתו', ודע שכל מקום שאת מוצא כעס ורוגז, שם המזיקים מוכנים להזיק השם יצילנו, ובפרט בזמן המגפה שאז מצויים הרבה מזיקים, והמכה הבאה בכעס, מכח המגפה, מתדבקת שם המכה ההיא, ועיני ראו ולא זר. ולכן יהיה כל אדם מושל ברוחו, ויהיה נזהר מאד מן הכעס, ואם צריך להטיל מורא על בני ביתו יעשה תנועה כמו שכועס, אבל תהיה דעתו מיושבת עליו, עכ"ל.

לה. היזהר ביותר מלשון הרע

עוד כתב שם (אות מ'). "יזהר ביותר מלדבר לשון הרע, שהוא חמור מג' עבירות, עבודה זרה, גילוי עריות, שפיכות דמים, ומקרא מלא דיבר הכתוב 'וימותו האנשים מוצאי דיבת הארץ רעה במגיפה', עיין במס' ערכין די"ז, עכ"ל.

וכבר ידוע מה שכתב החפץ חיים (זכור למרים פ"ג) וז"ל 'דאיתא במדרש שאמר הקב"ה מכל הצרות הבאות עליכם אני יכול להציל אתכם, ומ"שוט לשון תחבא" (איוב ה, כ"א), וביאור הענין שהקב"ה שהוא מקור החסד והרחמים כדכתיב בקרא, וגם היום חסדו ורחמיו לא כלו, כדכתיב (איכה ג) "חסדי ה' כי לא תמנו, כי לא כלו רחמיו", רצונו לחפות על כל דבר ולמצוא צד זכות, אכן בתנאי שלא יעמוד השטן כנגד כסא הכבוד לקטרג. ובעל הלשון הרע העומד למטה בארץ ומדבר על חברו רכילות ולשון הרע ומחלוקת וכהאי גוונא, הוא הוא הנותן לו פה לקטרג ע"כ, ולפי זה כמה יש לו לאדם להתאמץ ולהיזהר מן החטא החמור הזה כדי שירחם ה' עליו ויצילהו מכל תורצה, ע"כ.

להתר. וחק ממחלוקת

עוד כתב שם (אות ע"ו) "מחלוקת מה מאד יש להרחיק ממחלוקת בכל הימים, ובפרט בזמן המגפה בר מינן, יש להיזהר שלא יהיה מחלוקת עם שום נברא, ולא מחלוקת בתוך ביתו, וביותר עם קרוביו ושכניו, כי הוא דבר מסוכן בר מינן, וכבר ידוע מענין מעשה שהיה בזמן רבינו האר"י ז"ל, כי בסיבת המחלוקת שהיה בין השכנות, על זה חשכה מאור עינינו שנסתלק צדיק יסוד עולם רבינו אור המופלא האר"י ז"ל, הכתוב בס' שבחי האר"י ז"ל, וכבר כתבתי במ"א בס"ד כי אני הגבר ראתה עיני מיום שעמדתי על דעתי, כי כל איש ואשה משפחה ומשפחה מדינה ומדינה ועיר ועיר שהיו בניהם מחלוקת, לא יצאו נקיים הב' הכיתות, ונלקו בין בגופן בין בממונם רחמנא ליצלן, ומי שיש לו דעת יעמיק מאד בזה, ולעולם יהיה מותר משלו בין בגופו בין בממונו בין בכבודו, ויצא הפסדו בשכרו, שיהיה לו שכר טוב בעוה"ז ובעוה"ב, מסיבת כי היה אוהב שלום ורודף שלום.

וביותר יזהר מלעשות קטטה ומחלוקת עם משרתיו, כי אפילו בזמן שהשנים כתקנן צריך להיות זהיר מלהיות מריב עמהם על אשר לא עשו איזה שירות כתיקוננו, כי מה יענה הוא בעצמו לפני שוכן מעונה, כי הוא עבד ה' ואינו עובד עבודת רבו כתיקונו, וכע"ש בעניותי גם בזה במ"א בס"ד בסה"ק תוכחת חיים ס' וארא פי"ד יעש"ב, ומה גם בימים ההם ובוזה"ז שהם ימי דין, וח"ו יבא לעורר עליו דינים קשים, ולפעמים לא יצר כי יצעקו ויקללו ח"ו ואין השעה צריכה לכך, ואם יהיה הוא נעלב מהם, גם זה מן התוכחות לכפרת עונותיו, וירויה בזה שאינו כועס ולא עצב, כי הקטטות והמריבות מביאות לאדם לידי כעס ולידי עיצבון, ובימים אלו יש ליהרר הרבה מלבא לידי כעס ולידי עצבוהחכם, תו עיניו בראשו ליהרר בכל הפרטים והענינים אלו עכ"ל.

ז. שלא לזלזל בתלמידי חכמים

עוד כתב שם (אות ז') "גם יזהרו שלא ימרדו בתלמיד חכם, ובפרט ברב ואב"ד שלהם, שמצינו שנתחייבו מיתת מגפה בימי דוד, על אשר מרדו בדוד מלכם ונמשכו אחרי שבי בן בכרי, כמ"ש הרב מהרי"א בפ"י עה"ת ריש פ' כי תשא, ובפ"י לסוף שמואל ב' יע"ש עכ"ל.

לה. חיזהר בעניני צניעות

בספר חמדת הימים (קונטרס שלישי מכתבי המחבר תקון למגפה) כתב לעורר שסיבת המגיפה שבקהל עדתו, היא בעוון העדר צניעות, וז"ל שם בתו"ד "עתה באתי להזהירך על אודות מנהג של גיהנם שנתפשט שם בעירכם, להיות במחולות בחורים ובתולות יחד, וכן בימי השמחה אנשים ונשים בבית אחת, ועולה על רוחתם כי לשם מצוה הם עושים לשמחת חתן וכלה, והם לא ידעו ולא יבינו כי רפאים שם בעמקי שאול קהיאור, וכדי בזיון וקצף בעיני אלהים ואדם, כי רבים חללים הפילה ועצומים כל הרוגיה, ומזה הפגם לפניו ילך דבר, לכן בני שיתו לבבם על כל דברי אלה, ותנו כבוד לאלהיכם, למען ישוב חרון אף ה' מעליכם, ממלך ביופיו תחזינה עיניכם, נאם עבדכם ע"כ.

להתר. טחק מדבר שקר

ובספר 'רפואה וחיים' כתב עוד (שם אות מ"ב) "מדבר שקר תרחק, וזהו כלל גדול, כי מי שהוא מדבר שקר בזמן המגפה, הוא מסוכן רחמנא לישזבן, הרב ב"ד בתשוב שם, ועיין בגמ' מעשה ברב טביומי וכו', ונראה לרמוז, כי אותיות 'דָּבָר' הם אותיות 'דָּבָר', כי דָּבָר שקר מביא ח"ו דָּבָר, ועיין בויקרא רבה פ' לב שדרשו חז"ל כה"ג דבר דרב, וזכ"ה במשלי סי' יא "לא יועיל הון ביום עברה", ותרגם המתרגם 'לא מהני שקרא ביומא דרוגזא יעש", עכ"ל.

י. להזהר מאיסור חמץ

עוד כתב שם (אות ל"ט) "דורשי רשומות אמרי כי נושא עוון עובר על פסח, כפשע בינו ובין המות במגיפה ביום חרון אף ה', כי כן חמץ עולה במספר מגיפה, חמדת ימים בדיני פסח פ"ב יעש", עכ"ל.

יא. שלא ליישב בחשך

עוד כתב שם (אות כ"ח) "יזהר שלא ישב במקום חשך ואפלה, ומשתחשך ידליק נר להאיר, כך שמעתי שציוה הרב הגדול מהר"א יצחקי בעל זרע אברהם ז"ל, ואפשר לומר שהוא רמוז בכתוב "מִדְבַּר באופל יהלוך", ועיין במד"ר פ' נשא פי"ב עכ"ל.

יב. שלא לנענע רגלו וירכו

בספר ליקוטי סגולות (שסז) כתב בזה"ל "סגולה בעת המגפה ח"ו, הביא בספר וימהר אברם מגורי האר"י ז"ל, שלא ינענע רגלו וירכו, ונרמז במה שאמרו בגמ' (בב"ק ס') דבר בעיר כנס רגל, עכ"ל.

יג. לא להזכיר בפה את שם החולי (קורונה)

כתב הבן איש חי (בן יהודע נדרים מ"א ע"ב) בתו"ד "כי לכל שם של חולי יש ממוהג, וכשמזכירים את שם החולי אלו (המלאכים) הממונים על שם החולי מתפעלים כששומעים שבני אדם אומרים את שם החולי ואז הם מכבידים את החולי".

יד. לחתוך ציפורניו כל ערב שבת

בספר 'רפואה וחיים' (שם אות מ"ז) כתב "יזהר במאד מאד כל הימים לחתוך הצפרנים בכל ערב שבת קודש, ולא להניחם לגדלם, כי משם יונקים הקליפות, ובפרט בימים אשר מדת הדין שורה בעולם ח"ו, כי לא עת להניח להקליפות שינקו ויתאחזו, בי קמה סולת דקפא ע"א".

חיזוקים המסוגלים לשעת מגפה

אמונה ב. איטחון

כידוע חיזוק ב'אמונה וביטחון' הוא סגולה לשמירה מכל רע, וכן איתא במנחות (כ"ט) "בטחו בה' עדי עד כי ביה ה' צור עולמים", אמר ליה כל התולה ביטחוני בהקבה", הרי לו מחסה בעולם הזה ולעולם הבא'.

וכבר כתב נעים זמירות ישראל (תהילים קכא, ד) "הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל", הרי לנו הבטחה שהקב"ה בכבודו ובעצמו שומרינו, וא"כ לא נותר לנו אלא להתפלל 'שומר ישראל, שומר שארית ישראל', והיינו הבטחת לנו שתהא 'שומר ישראל', אז אנא 'שומר שארית ישראל'.

ושמעתי בשם הגר"י זילברשטיין שליט"דה, אנה מצינו שאמר 'לוט' בשעה שרצו יושבי סדום להרע למלאכים, "אל נא אחי תרעו וכו' רק לאנשים האל תעשו דבר כי על כן קאו בצל קרתי" (בראשית י"ט, ז-ח). והנה התורה הקדושה, תורה נצחית, אינה באה לספר לנו סתם על דיבורי לוט, אלא בהכרח שהפסוק "אל תרוע... כי... באו בצל קורתי" הוא הוראה לדורות, והיינו שמי שחוסה בצלו של הקב"ה, יש לו שמירה מכל ו, הרצכמאמר הפייט בסליחות 'יחביאני צל ידו תחת כנפי השכינה'.

ובספר 'שומר אמונים' (מאמר הביטחון וההתחזקות, עמ' קפח) מבאר הרב ר' אהרן ראטה זצ"ל, כי דווקא האמונה והביטחון בהקב"ה, הם הגורמים לאדם לזכות לישועה, וז"ל 'ונראה שזה כוונת הנאמר "אפילו חרב חדה מונחת על צווארו של אדם, אל ימנע עצמו מן הרחמים", שלא יהיה הוא בעצמו הגורם להימנע ממידת הרחמים, בהסירו ביטחוני מאלוקר, ויק יחזק ביטחוני חזק בה'".

ב. ברכות

בספר 'רפואה וחיים' (פ"ה אות מ"א) כתב וז"ל חק יתן ולא יעבור לברך בכל יום מאה ברכות שסגולתם לעצור המגפה כמ"ש במ"ר פ' קרח, ומכאן תוכחות מוסר לאדם מישראל אשר ח"ו נראה כזורק ברכה ולא ידע מאי קאמר, אם ברכה ח"ו או דפהל, דמלבד עונשו הגדול על שאינו מברך כדת מה לעשות, עוד בה, דאם ברך ומכוין בברכות ניצול ממאה תוכחות, הרב דבש לפי מער' ב' אות ד' יע"ש, והטעם נראה לי כי מחטא אדה"ר שהיא המיתה לעולם ונתקלל בארורה אדמה וכו', וע"י שמברך את ה' מתקן את זה, כי כל המברך מתברך ויוצא מכלל ארור ונכנס לכלל ברוך וחיו יחיה, ועוד פירשתי בזה המאמר בעניותי במ"א בס"ד ע"כ.

והביאור בזה, דבמדרש (במדבר רבה קרח פ' יח, כא) על הפסוק (שמואל ב', כג א) "נָאֵם דָּוִד בֶּן יִשָׁי וַנָּאֵם הַגִּבּוֹר הֵקֵם עַל מְשִׁיחַ אֱלֹקֵי יַעֲקֹב וַנָּעִים זְמַתוֹר יִשְׂרָאֵל" איתא הכי, 'מהו "הקם על" כנגד מאה ברכות, שבכל יום היו מתים מישראל מאה אנשים, בא דוד ותקן להם מאה ברכות, כיון שתקנם, נתעצרה המגפה', ועל זה אמרו (מנחות מג ע"ב) "היה רבי מאיר אומר: חייב אדם לברך מאה ברכות בכל יום, שנאמר "ועתה ישראל' מה ה' אלקיך שואל מעמך", אל תקרי 'מה' אלא 'מאה', מכאן שחייב אדם לברך מאה ברכות בכל יום". **וכן נפסק להלכה (שו"ע סי' מו ס"ג) "חייב אדם לברך בכל יום מאה ברכות לפחות".**

ולתועלת הציבור להלן טבלת הברכות הקבועות (ואת השאר ישלים עם ברכות הנהנין, אשר ירצ, וכדו'):

שבת		יום חול	
4	קריאת שמע	4	קריאת שמע
7	תפילת לחש	99	תפילת לחש
2	קידוש		
1	נטילת ידים		
1	המוציא		
4	ברכת המזון		
1	נטילת ידים	1	נטילת ידים
1	אשר יצר	1	אשר יצר
1	אלוקי נשמה	1	אלוקי נשמה
2	התורה	2	התורה
15	השחר	15	השחר
1	טלית	1	טלית
		1	תפילין
1	ברוך שאמר	1	ברוך שאמר
1	ישתבח	1	ישתבח
3	קריאת שמע	3	קריאת שמע
7	תפלת לחש	99	תפלת לחש
7	תפלת לחש		
2	קידוש	1	נטילת ידים
1	נטילת ידים	1	המוציא
1	המוציא	4	ברכת המזון
4	ברכת המזון		
7	תפלת לחש	99	תפלת לחש
1	נטילת ידים		
1	המוציא		
4	ברכת המזון		
80	סה"כ	94	סה"כ

ג. ברכת אשר יצר בכוונה

בספר 'סדר היום' לרבינו יהודה מכיר בן יהודה שהיה בזמנו של רבינו האר"י ז"ל (כוונת הברכות עמוד) כתב בענין זה של ברכת אשר יצר וז"ל כל שיהיה האדם שלם בדעותיו ומכלכל במשפט דבריו לבדך את ברכת אשר יצר לרופא כל בשר ומפליא לעשות בכוונה הראויה, לא יחלה כל ימיו ולא יצטרך לרופא ולא לרפואותיו יעושו".

ובספר יין מלכות (פר' בשלח) הביא שפעם בעצרת התעוררות אמר הגר"י קולדצקי שליט"א בשם מרן המשגיח מפונביז' רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל, שברכת אשר יצר בכוונה הינה סגולה נפלאה להביא הרבה רפואות לעם ישראל, והביא שרבינו החפץ חיים זצ"ל היה מניח את אצבעו בסידור כאשר היה מברך אשר יצר, והוסיף שידוע המעשה שאירע עם הגה"צ רבי אליהו לופיאן זצ"ל שנסע פעם ברכבת ובדרך בירך אשר יצר בכוונה וכל יושבי הקרון ענו אמן על ברכתו, ומיד לאחר מכן עלתה הרכבת על מוקש ובנס לא אירע אסון, וראו כל הנוסעים בחוש שבזכות ברכת אשר יצר שנאמרה בכוונה ע"י הרב זצ"ל, ניצלו מאסון נורא.

ב. דרכת המזון בכוונה

כתב בבאר היטב סי' קפה אות א' "מצאתי למה אין א' בברכת המזון, לפי שכל מי שברך בהמ"ז בכוונה, אין שולט בו לא א' ולא קצף' וכו', ומזונותיו מצויין לו ברווח ובכבוד כל ימיו".

ה. לימוד תורה

בספר 'רפואה וחיים' (שם אות ל"ח) כתב "טוב לקיים ג"כ והגית בו יומם ולילה, והסוד כי 'לקח טוב' בגי' מגיפ"ה, הרב"ד בתשו' חיו"ד סי' נז, וכמ"ש בפ"ק דברכות ד"ה ע"א העוסק בתורה מזיקין בדלין ממנו שנ' ובני רשף יגביהו עוף, ואפי' בחולי ראתן שהסכים מור"ם ז"ל בתשובה סי' יח שהוא מדביק, כמ"ש בכתובות סו' המדיר, עכ"ז אמרו שם על ריב"ל דמכרך בהו ועסיק בתורה, אמר אילת אהבים ויעלת חן, אם חן מעלה על לומדיה אגוני לא מגנא, וה"ט דכבר אמרו דהעוסק בתורה מזיקין ויסורין בדלין ממנו, ועיין בס' כתובה בשיטתו לשם ובס' כסא דוד דרוש ד' בזה, וכ"כ הרב משנת חכמים דמ"א ע"ג, וכ"ן ממ"ש בגמ' במנחות דמ"א ע"א מלאכא אשכחיה לרב קטינא דמכסי בסדינא וכו' אמ"ל ענשיתו אעשה, אמ"ל בזמן דאיכא ריתחא ענשינן, וכתב הר"ח שער היראה פו דכ"ב ע"ב וז"ל הרי שקונסין בעת היות רוגז בעולם על ביטול מצוה, ועסק התורה היא מ"ע, ואין ספק דקנסי עליה ג"כ ולא הוצרך להזכירה כי רב קטינא לא היה בטל מהתורה, ולכן מאד מאד צריך להיות זהיר וזריז במלאכתו מלאכת שמים לבל ימצא בטל ויענשוהו, כי בעידן ריתחא מידת צדק שולטת בדיניה, וצריך להיזהר שלא יתוקד עלמא בדינוי עכ"ל.

ושמעתי בשם הגר"י זילברשטיין שליט"א, שהיה ביום שישי בביתו של הגר"ח קנייבסקי שליט"א ושאלו, א במה להתחזו, קענה לו 'ללמוד מסכת ברכות'.

ויש לזכור שעסק התורה הוא סגולה גם למי שנחלה, כמבואר בגמרא עירובין (נד) 'חש בגרונו יעסוק בתורה שנאמר "וענקים לגרגרותיך", חש במעיו יעסוק בתורה שנאמר "רפאות תהי לשרך", חש בעצמותיו יעסוק בתורה שנאמר "ושקוי לעצמותיך", חש בכל גופו יעסוק בתש, הרונאמר "ולכל בשרו מרפא".

ו. מזוזה

בספר ליקוטי סגולות ישראל (שעו) כתב וז"ל סגולת המזוזה כתב הטור (סי' רפה) שהבית נשמר על ידה, והביא הדרכי משה (רפו ס"ק ד) למרדכי בשם מוהר"ם וזה לשונו מבטח אני שכל בית מתוקן במזוזה כהלכתה אין שד ומזיק יכול לשלוט בו ע"כ. וכן הביא שם (רפה ס"ק ג) מהכל בו שמה שנהגו לרשום במזוזה שם שדי, הוא מפני ששם זה נוטריקון שומר דירת ישראל, וכן סגולתה שמשמרת את האדם, כמו שכתב רש"י מסכת פסחים (ד' ד"ה חובת הדר), וכו' ע"כ.

ז. צדקה

איתא במסכת ראש השנה (טז) 'אמר רבי יצחק ארבעה דברים מקרעין גזר דינו של אלו, מדא הן צדקה וכו', צדקה דכתיב (משלי י) "וּצְדָקָה תַצִּיל מִמָּוֶת".

ובפלא יועץ (אות ד ערך דבר) בתו"ד כתב "ועיקר השמירה היא, ע"י 'שפיזור נתן לאביונים', לא יהא הכסף נחשב, והעשירים יעשו פזר גדול להחיות נפש עניים ואז יהיה כופר נפשם לבל תאונה עליהם רעה ונגע לא יקרב באהליהם, יעו"ש".

ובספר 'רפואה וחיים' (שם אות מ"ה) כתב "טוב להרבות בצדקה עם לימוד תורה, וז"ל הרב המובהק מוריניו ורבינו בס' חנן אלהים בתקנותיו סי' יג, ותודה לה' ש' תיזה שמונה שנים שנעצרה המגפה, ושנה זו התחיל רוגז רב, וע"י התיקון הלימוד והצדקה שעשו כת שלנו ד' אלפים גרוש קמה לעניים, נעצרה המגפה, שבששה חדשים לא מתו קן נפשות ורובן מחלאים, שמנהג וההוה בלי מגפה לא יבצר נפש אחד ליום, תודה לה' תי' שזיכני לכך, וידעו כל העולם שאין הנחש ממית כי החטא ממית עכ"ל, וכ"כ מהרי"א בריש סדר כי תשא בטעם שציותה תורה לתת שקלים "ולא יהיה בהם נגף", שלהיות השקלים כופר נפשם לצדקה להצילם ממות ומגפה.

וצדקה שאדם עושה בימים ההם הוא דבר גדול ונשגב מאד, יען שהעולם כולו בדוחק גדול, ומה גם אם העושה צדקה גופיה הוא גם כן בדוחק גדול, דודאי כי עולה לרצון לפניו ית"ש, וגדולה צדקה שמהפכת מדת הדין למדת רחמים, כמ"ש חז"ל עה"פ "השקיפה ממעון קדשך מן השמים וברך את עמך את ישראל" יע"ש, וכיוצא לזה אמרו במדרש ש"ט סימן לו עה"פ "משוך חסדך ליודעך" אמ"ר ינאי אדם מדליק נר בשעת האורה מה הנאה יש, ואימתי יש לו הנאה בשעה שמאיר לו בשעת אפילה, באותו חסד שעשו ישראל במדבר הוא מתוקן להם, שאותה שעה בימי משה, ואימתי נפרע מהם בשעת חשכה בימי ירמיה שנאמר "הלוך וקראת באזני ירושלים", הוי משוך חסדך ליודעך עכ"ל. ולענ"ד נראה לפרש המשל הזה באדם העושה צדקה בעידן עקתין הוא

בשעת חשיכה, וזכ"ה וצדקתו עומדת לעד זרה בחשך אור לישרים חנון ורחום וצדיק וק"ל, ואמרו במדרש שוחר טוב סי' נג עה"פ "הרע ברעתו" זה נבל שנאמר "ויהיה כעשרת הימים ויגוף ה' את נבל", מי גרם לו שיגפהו, ה' הוי על ידי שהיתה ידו קצרה במצות עכ"ל, הרי דעונש העשיר אשר הוא קמצן בממונו ואינו נותן צדקה, הוא ניגף במגפה, ויקחו מוסר עשירי עם לפתוח ידם בזמן הדבר ומגפה, וקרא כתיב "כופר נפש איש עושרו", כי כופר לנפשו שלא ימות הוא ע"י עושרו, שהוא צדקה, בעושרו כי זולת הצדקה להציל ממות נפשו, כדכתיב וצדקה תציל ממות, דכתיב כן צדקה לחיים, וכן מבואר בזוה"ק ומהרי"א ס' תשא בשקלים דלא יהיה בהם נגף, דהצדקה מצילה מהמגפה יעש", עכ"ל.

ועוד כתב שם (אות ס"ה) "בזכות הצדקה מצילו ממות כדכתיב "וצדקה תציל ממות", וכמו כן עושים כפרה תרנגולת כדרך שעושים בעיזה"כ ונותנים אותו לעניים, ויש שעושים כפרה מבהמות ומחלקים הבשר לעניים ולת"ח, והוא דבר גדול, ע"ד שאמר הכתוב "זבחו זבחי צדק", דהיינו שיהיו זובחים בהמות ועופות כדי לחלקם לצדקה לעניים, "בטח אל ה'", שיהיה להם ריוח והצלה. וזה"כ בתהילים סי' קז "ויזבחו זבחי תודה" והוא, כי כמו בעידן עקתין זבחה בהמות ועופות לכפרה לפדיון נפשו, כמו כשנעשה לו נס וניצול אז חייב כמו כן לזבוח זבחי תודה, כי בזמן שביהמ"ק קיים הוא מקריב קרבן תודה על נס, עכשיו הרי הוא זבחה זבחה תודה לכפרת נפשו, לזבוח עופות ובהמות ולשלוח הבשר לעניים ולת"ח על הצלתו, וכמו כן לעשות יומא טבא לרבנן בהודות והלל לה' ולו' הלל הגדול כאשר סידרתי בעניוטי בסה"ק עתרת החיים בס"ד, ועמ"ש לקמן בס"ד, וישא תמיד בחיקו פרוטות לצדקה לעניים, ובכל מקום שילך הולך צדקות, כי כשיפגע עם העני יהיה לו מעות מזומנות לתת לו מיד, ובלא"ה הנושא מעות בחיקו לתת צדקה לעני, הוא סגולה לשמירת גופו מכל דבר רע ומדבר וממגפה וכמ"ש במ"א בס"ד. וכתב בס' דרך חיים ד"מ הביא דבריו מורינו הרב כהנא רבה ז"ל בס' מעיל צדקה סי' אלף תפד, בכל ער"ח בשעת המגפה יקח במספר שמו מטבעות, דהיינו אם שמו אהרן יקח תחלה נגד א' מטבע אחד, וכנגד אות ה' חמשה מטבעות, עד תשלום שמו, ויחלקם אח"כ לז' חלקים, ויתנם לז' צדקות או לז' עניים לומדי תורה, ועל כל חלק יאמר הנני נותן בעד כל ישראל ובעדי פב"ו, פעמש"ל עוד בהז, עכ"ל.

קדו. חשה

עוד כתב שם (אות ס"ב) "ועל מ"ש בדרושים ס' בלק כי ע"י שישאל מתחללים מקדושתם ומגפה באה, וכשהם קדושים אין מגפה שולטת בהם, ורמזתי שם שזה כוונת הכתוב "ולא יהיה בכני ישראל נגף בגשת בני ישראל אל הקודש", יעש"ב בס"ד.

והנה בעתה רואה אנכי מאמר הזוה"ק סוף ס' מקץ דר"ד ע"ב "תא חזי כד סטרא דא שלטא בעלמא לא איצטריך ליה לב"נ לאתחזאה בשוקא קמיה בגין דיכיל לנזקא ואתייהיב ליה רשותא לחות, אלב"ח ביעקב מה כתיב, "ויאמר יעקב למה תתראו", דלא בעי לאתחזה קמיה, ובגין כך קב"ה אזהר להו לישראל לאתקדשא, כמה דכתיב

"והייתם קדושים כי קדוש אני", מאן אני דא קב"ה מלכות שמים קדישא, מלכותא אחרא דעז"ז אקרי אחר דכתיב כי לא תשתחוה לאל אחר כי ה' קנא שמו עכ"ל.

קריא. טת שמע

איתא בגמ' ברכות (ה ע"א) "כל הקורא ק"ש מזיקין בדלין הימנו", והיינו בכוונה.

י. שבת

איתא בגמ' שבת (קיה ע"א) אמר רבי שמעון בן פזי אמר רבי יהושע בן לוי משום בר קפרא כל המקום שלש סעודות בשבת נצול משלש פרעניות, מחבלו של משיח, ומדינה של גיהנם, וממלחמת גוג ומגוג. ובספר פרי עץ חיים (שער השבת פרק י"ז) כתב לחלק באופן הנ"ל, שבזכות סעודת ליל שבת נצול מחבלי משיח, ובזכות סעודת יום השבת נצול מדינה של גיהנו, שבזכות סעודה שלישית נצול מחבוט הקרב, יעו"ש.

שמח. איה

נאמר במשלי (י"ה, יד) "רוח איש יכלכל מחלהו ורוח נכאה מי ישאנה", ופירש רש"י, 'רוח איש' - רוח גבר שהוא איש גבור ואינו נותן דאגה בלבו ומקבל כל הבא עליו בשמחה ובחבה. 'יכלכל מחלהו' - אין כחו סר מעליו. ומבואר קבלת כל דבר בשמחה וחבה, אין כוחו של האדם סר ממנו, ועי"ז כמובן יש בכוחו להתגבר על כל הבא עליו. [ודורשי רשימות הוסיפו דבתרגום כתב 'רוחיה דגבא תסובר פרהגיה' ודו"ק].

יב. תפילה

איתא במסכת ראש השנה (טז) 'אמר רבי יצחק ארבעה דברים מקרעין גזר דינו של אדם, אלו הן צדקה צעקה וכו', דכתיב (תהילים קז) "ניצצקו אל ה' בצר להם ממצותוקיהם יצילם".

ובספר חמדת הימים (קונטרס שלישי מכתבי המחבר תקון למגפה ט'), כתב לעורר על התפלה ועסק התורה שבהן תלויה עיקר השמירה וז"ל ודי בזה במה שהודעתך מעט מזער מאת אשר כמוס עמדי, ועמוד הכל הוא לערוך תפילתך בדמע לב, ולהרבות עסק התוהא בל, הרוא הא לא סגיא, ובכך ה' ישמרך מכל רע ונגע לא יקרב באהלך".

יג. תשובה

ובספר 'רפואה וחיים' כתב (שם אות נ"א) "מי האיש החפץ חיים, צריך לו שישוב אל ה' על הכלל ועל הפרט, ולעזוב עונות שבידו, ולנקות עצמו מבית ומחוץ, ואמרו חז"ל שכח התשובה ומע"ט קורעין גזר דינו של ע' שנה, והכל כדי להמלט כצבי מיד וכצפור מהרשת אשר פרש אותן השטן, הוא היצה"ר הוא מלאך המות, ותהפך לאיש אחר ויחזור בשרו כבשר נער קטן שלא חאט, (קוני' לסדר לימוד בימים אלו יע"ש) ע"כ.

עוד לשעת מגפה

א. גניזה

בספר המטעמים (עמ' סה) כתב שהיו קוברים הגניזה בעת מגפה, "שהוא סגולה לעורר רחמי שמים", יעו"ש".

ב. הכנסת כלה

בספר המטעמים (עמ' לז ערך מגפה) כתב וז"ל טעם למנהג בעת המגפה ר"ל **אנו עושים לסגולה שמזווגים בחור עם בתולה ועושין החופה על הבית החיים**, משום דאיתא גדולה צדקה שמארכת ימים וגדולה הכנסת כלה, ובפרט להשיא יתום עם יתומה עניה, והרבה מצות נכללים בזה, וע"כ כל העיר משתתפים א"ע לצדקה זו, והכל הולכים אל החופה שהיא בבית החיים, ועושין החופה בהמון חוגג ובכלי זמר וברוב שמחה, לעורר ההמון אל השמחה שלא יהיו עצבים, שהיא סכנה לדבר זה ר"ל, והיא סיבה גדולה, וע"כ מעוררים את ההמון בזה, ולא יפחדו ויהיו רגילים שם בבית הקברות, ולא ייראו מן המות, ספרים עכ"ל, וכן מובא גם באוצר כל מנהגי ישרון (לר' הירשוביץ סימן מ"ב), ובשו"ת מהרש"ם (סי' מ' באמצע התשובה), וכן הוא בספר צנתרות זהב (פ"כ כ') מעשה שעשה ר' אלימלך מליזנעסק זצוק"ל, [אלא דשם לא מובא דהחתונה היתה באחד מבתי העיר].

ג. יין שרף - שתייתו מעומד

בספר ישראל במעמדם (עניני סעודה ס' י"א) כתב "ומובא בספרים שבשעת מגיפה ב"מ לא ישתה משקה זו בישיבה, **אלא יש סגולה לשתות יין שרף מעומד דוקא, וכשהוא מהלך אנה ואנה, ויועיל לעצור המגפה עכ"ד**, ויסוד דבריו מס' ליקוטי צבי (ד' לה) דהביא הג"ה ברש"י אשר בתנ"ך הישנים דפוס אמסטרדם [שנדפסו בשנת ה'ת"ס] המכונים ע"ש רש"י ישן, עה"פ (ירמיה טז, ח) ובית משתה וכו', לשבת אתם לאכול ולשתות וז"ל כל משקה לא ישתה אדם אלא מיושב, חוץ משקה היוצא מזיע שריפת היין או שאר מיני דגן או פירות ישתה אף מעומד, ובשעת הדבר ח"ו ישתה משקה זו דוקא מעומד, ואל ישב כלל אלא ילך ויעמוד אנה ואנה כמש"נ ויעמוד אהרון (עי' במדבר יז, יא) וכן פנחס (עי' תהילים קו, ל) כי המשקה זו ג"כ מאויר האש בא ע"כ יועיל לילך ולשתות באויר העולם, אבל שאר משקה מתמצית עשויה לכך לא ישתה אלא מיושב, ושאר משקים אינם טובים בעת הדבר כמו משקה זו דלעיל, הג"ה דר"ע עכ"ל, והובא בקצות השלחן (סי' לט בדי השלחן סק"ח) ובטעמי המנהגים (עמ' תקנז בהערה).

ד. סגולה לתת צדקה לענר ר"ר מאיר בעל הנס

בשדי חמד (אסיפת דינים מערכת ארץ ישראל אות ז') כתב "סגולה בדוקה ומנוסה להינצל מכל צרה ומכל דבר רע, לתת צדקה לעילוי נשמת רבי מאיר בעל הנס, ובזמן נתינת הצדקה יש לומר פעמיים "אלהא דמאיר ענני".

תפילות וסגולות לשעת מגפה

פרשת העקידה

איתא בזוהר (ת"ז בסופו ת"ב קלט) וז"ל לא אית מאן דמבטל מותנא מן בני אנשא כקרבן דעקידת יצחק דכתיב ביה (בראשית כב, ט) "ויעקוד את יצחק בנו", איתקשר מידת הדין ואיתעקיד לעילא ולא הוה ליה רשו לקבלא לבית דין רברבא דאיהו גבורה, ועקידת יצחק מעליא ליה לישראל אדכרא לי בכל יומא בגלותא דתגן עליהון מכל מערערין בישין, וקולא נפיק ואמר (שם כב, יב) "אל תעש לו מאומה", וזכות אבוהון יגן עליהן ומערערין בישין עכ"ל.

והביאו המקובל רבנו מנחם די לונזאנו ז"ל בספרו שתי ידות (דרך חיים, דק"ב ע"ב), וכן כתב באוצר תפלות (ה"א דס"ז ע"ב) ובסדור הגאון יעב"ץ (דל"ג ע"ב), וכתב עוד שאמירת העקידה מבטל מיתה מבני אדם ומגין מכל חולאים רעים ומכפר עוון ע"כ.

פרשת הקרבנות

בספר שלמי ציבור (דס"א ע"ד) כתב 'שעל ידי אמירת הקרבנות גורם לבטל מעליו כל המקטרגים וכל הדינים הקשים, ולא די בזה כי אם גם המקטרגים נעשים סנגורים לעשות עמו טובה, צא ולמד מדברי הזוהר הקדוש במדרש נעלם (וירא ק) אמר רבי כרוספדאי, האי מאן דמזכר בפומיה בבתי כנסיות ובבתי מדרשות ענינא דקרבנות ותקרובתא ויכוון בהו, ברית כרותה היא דאינון מלאכיא דמדכרין חוביה לאבאשא ליה

דלא יכלין למעבד ליה אלא טיבו וכו', ומזה ישמע חכם לאזור כגבר חלציו באמירת פרשת התמיד וסדר הקרבנות ולהתאמץ בכוונתו בכל עוז ותעצומות עכ"ד.

וכן כתב בספר 'רפואה וחיים' (שם אות ס"ד) וז"ל **בזכות הקרבנות ניצולים מן המגפה**, כמ"ש ריב"ה ז"ל בפרפראותיו ס' בא לפרש המסרה "ולא יתן המשחית לבא אל בתיכם", ואידך "ולא יתן עליה לבונה" גבי חטאת, שבזכות הקרבנות ניצולו, ואידך גבי סוטה "לא יצוק עליו שמן" שבזכות נשים צדקניות יצאו משם, וזאת שלא עשתה כמעשיהם לא יתהדר קרבנה עכ"ל, ולי נראה לסיים המסרה הזאת, כי בא הרמז גבי סוטה, כי אמרז"ל כי בעון הזנות אנדרלמוסייא באה לעולם, וגדולה מידה טובה ממידת פורענות, כי בזכות נשים צדקניות הם ניצולים מן המגפה, על כ"פ למדנו מדברי הרב ריב"ה כי בזכות הקרבנות ניצולים מן המגפה, ולכן טוב לקרות פ' הקרבנות בזמן המגפה וכמ"ש בזה"ק, ועמש"ל עוד בזה עכ"ל.

פיטום הקטורת

איתא בזוהר הקדוש פרשת ויקהל (דף ריח ע"ב, תורגם ללה"ק) 'דבר זה הוא גזרת קיום לפני הקדוש ברוך הוא שכל מי שמסתכל וקורא בכל יום את מעשה הקטרת נצול מכל דברי כשפים של העולם ומכל הפגעים הרעים ומהרהור רע ומדין רע וממו, הפגלא ינזק כל אותו היום שאין יכול הצד האחר לשלט עליו, וצריך שיכוון בו. אמר רבי שמעון, אם בני אדם היו יודעים כמה עליון הוא מעשה הקטרת לפני הקב"ה, היו נוטלים כל מילה ומלה ממנה, ומעלים אותה עטרה על ראשם כמו כתר של זהב. ומי שישתדל בו, להסתכל במעשה הקטרת ולכוון בו בכל יום, יש לו חלק בעולם הזה ובעולם הבא, ויסלק מגפה ממנו ומכל העולם, וינצל מכל דיני העולוכו, הזה ע'.

וכן מסופר בזוהר (עקידה שער עה, תורגם ללה"ק), 'רבי אחא הלך לכפר טרשא ונכנס לבית מלונו, היו מתלחשים כל בני העיר ואמרו אדם גדול בא לכאן, נלך אליו, באו אליו ואמרו לו: כלום לא חושש כבודו על אובדננו, אמר להם מה כוונתכם, אמרו לו כי זה שבעה ימים שעלה מות בחלונינו, וכל יום ויום מתחזק ולא מתבטל ממנו, אמר להם נלך לבית הכנסת ונבקש רחמים מלפני הקב"ה. כשבקשו ללכת באו אחרים והודיעו ואמרו פלוני ופלוני מתו, ופלוני ופלוני נוטים למות, אמר להם רבי אחא לא עת לחשות והשעה נחוצה, מהר בחרו מכם ארבעים אנשים מהזכאים וצדיקים שבכם, ונחלקם עשרה עשרה לארבע חלקים, ואני עמהם, עשרה עשרה ילכו לארבע קרנות העיר ויאמרו מעומק הלב ענין קטורת הסמים שהקב"ה מסר למשה, וגם ענין הקרבנות. מיד עשו כן שלשה פעמים והלכו סביב כל העיר לארבע רוחותיה ואמרו כן. אחר כך אמר להם נלך לאלו שנטו למות, הפרישו אותם מביניכם לבתיהם ואמרו שוב כמו שאמרתם, וכאשר תגמרו תאמרו פסוקים אלו "ויאמר משה אל אהרן קח את המחטה וכו' ויקח אהרן וכו' ויעמוד בין המתים ובין החיים והמגפה נעצרה" מהר עשו כן ונעצרה המגפה

מהם. כאשר עלה רבי אחא על מטתו וישן שמע קול אומר לו עשית כך עשה גם זאת. לך אמור להם שיחזרו בתשובה כי חוטאים הם לפני, עמד והחזירם בתשובה שלימה, וקבלו עליהם שלא יתבטלו מן התורה לעולם, והחליפו שם העיר ויקראו לה מתא מחסיא, עיר שחם עליה ה' ע"כ.

וכן כתב המבי"ט בספרו בית אלוקים "ואומרים בכל יום פטום הקטורת בוקר וצהריים, כי הוא מסוגל לענין הדבר נגד מגיפה, וכמו שמצינו (שבת פט ע"א) כשעלה משה למרום שכל אחד מהמלאכים מסר לו דבר, שנאמר (תהלים סח יט) "עלית למרום שבית שבי לקחת מתנות באדם", ואף מלאך המות מסר לו דבר שנאמר (במדבר י"ז יב) "ויתן את הקטורת ויכפר על העם" וגו', ואי לאו דיהב ליה מנא הוה ידע, וכיון שהקטורת מכפר על העם בזמן המגפה, כמו כן קריאתו יועיל על דרך (הושע יד ח) "ונשלמה פרים שפתינו".

תפילה לזמן מגיפה מרבינו ה'פלא יועץ', לאמרה לפני אמירת 'פיטום הקטורת'.

רְוֹב הָעוֹלָמִים, הִנֵּה אֲנַחְנוּ בְּאֵיִם לְפָנֶיךָ בְּבִשְׁת פָּנִים, כִּי יִדְעֵנו תְּרַפְּתֵנוּ וּבְשִׁתֵּנוּ וּכְלַמְתֵּנוּ, כִּי דַלּוֹנוּ מְאֹד, וְחִסְרֵנוּ כָּל טוֹב. אֵין לָנוּ פֶה לְהִשִּׁיב וְלֹא מִצַּח לְהָרִים רֹאשׁ, וִירָאִים וְחִרְדִּים אֲנַחְנוּ מֵאֵימַת דִּינְךָ הַצָּדֵק, דְּלֹא יוֹקִיד עֲלֵמָא בְּשִׁלְהוּהוּבֵי דְצָדֵק. כִּי שְׁמַעְנוּ וְתִרְגְּזוּ בְטַנְנוּ עַל כִּי יֵצֵא הַקָּצֵף, הַחֵל הַנֶּגֶף. לִבְנוּ יַחִיל בְּקִרְבָּנוּ וְאֵימוֹת מְוֹת נִפְלוּ עָלֵינוּ. וְאֲנַחְנוּ לֹא נִדְעֵ מַה נַּעֲשֶׂה, וּבִמָּה נִקְדָּם פָּנֶיךָ, וּמַה רְפוּאָה נִבְקֵשׁ, כִּי אֵין אֲנַחְנוּ דוֹיְעִים לַעֲתֵר וּלְרִצּוֹת לְפָנֶיךָ וְהִנֵּה מִתְרַוְתָּה תִלְמְדֵנוּ גְדֹל סִגְלַת מַעֲשֵׂה הַקְּטָרֶת כִּי רִבָּה לַעֲצֵר הַמַּגֵּפָה וְהַמְשִׁחִית. וְעַתָּה בַעֲבוּתֵינוּ, אֵין לָנוּ לֹא מִקְדָּשׁ, וְלֹא מִזְבֵּחַ, וְלֹא פֶהן שְׂיִכְפֵר בַּעֲדֵנוּ. זֹאת נַחֲמֵתֵנוּ, כִּי אַתָּה אֲמַרְתָּ 'וּנְשַׁלְמָה פְּרִים שְׁפִתֵינוּ'.

וּבְכֵן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאַלֵּהִי אַבוֹתֵינוּ שְׂיִהֵא שִׁיחַ שְׁפֹתוֹתֵינוּ בְּתוֹרַת מַעֲשֵׂה הַקְּרָבָנוֹת חָשׁוּב וּמִקְבֵּל וּמְרַצָּה לְפָנֶיךָ כְּאֵלוּ הַקְּטָרֵנוּ קְטָרֶת הַסַּמִּים עַל גְּבֵי הַמִּזְבֵּחַ, וְתִרְצָנוּ וְתִבְטֹל מַעֲלֵינוּ וּמַעַל כָּל עַמָּךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּכָל מְסוּק שְׁהֵם כָּל גְּזֵרוֹת קִשׁוֹת וְרַעוֹת וּמִשְׁחִית וּמַגֵּפָה. שְׁבֵר וְהִסֵּר הַשָּׁטָן מִלְּפָנֵינוּ וּמֵאַחֲרֵינוּ, וּבְצֵל כְּנֶפֶיךָ תִּסְתִּירֵנוּ.

אַל מְלֵא רַחֲמִים, יְהִי נָא רַחֲמֶיךָ עָלֵינוּ, עֲשֵׂה עִמָּנוּ צְדָקָה וְחֶסֶד לְמַעַן שְׁמֹךְ הַגְּדֹל, וְהִסֵּר מִמָּנוּ מִכַּת הַמָּוֹת כִּי רַחוּם אַתָּה. וּבְרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים תַּחֲפֹץ בְּנוּ וְתִרְצָנוּ. עֲשֵׂה לְמַעַן אַבוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים, אַבְרָהָם יִצְחָק וְיִשְׂרָאֵל עֲבָדֶיךָ, וּלְמַעַן מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן, יוֹסֵף וְדָוִד, וּלְמַעַן כָּל הַצַּדִּיקִים וְהַחַסִּידִים זְכוֹתָם יִגֹּן עָלֵינוּ, וְהֵם יִלְיָצוּ בּוֹט בַּעֲדֵנוּ, אָמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן. יְהִי לְרוּחַ אֲמִרֵי כִּי וְהִגְוִי לְבִי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרֵי וְגֹאֲלֵי:

סדר פיתום הקטורת.

אתה הוא יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שהקטירו אבותינו לפניך את קטרת הסמים, בזמן שבית המקדש היה קיים, כאשר צוית אותם על יד משה נביאך, ככתוב בתורתך:

ויאמר יהוה אל משה, קח לך סמים: נטף, ושחלת, וחקלבנה, סמים. ולבנה זכה, בד בבד יהיה: ועשית אתה קטרת, רקח מעשה רוקח, ממלח טהור קדש: ושחקת ממנה הדק, ונתתה ממנה לפני העדת באהל עומד, אשר אועד לך שמה, קדש קדשים תהיה לכם: ונאמר, והקטיר עליו אהרן קטרת סמים בבקר בבקר, בהיטיבו את הנרות יקטירנה: ובהעלת אהרן את הנרות בין הערבים יקטירנה, קטרת תמיד לפני יהוה לדורתכם.

תנו רבנן, פטום הקטרת כיצד: שלש מאות וששים ושמונה מנים היו בה. שלש מאות וששים וחמשה כמנן ימות החמה, מנה לכל יום, פרס בשחרית, ופרס בין הערבים, ושלושה מנים יתרים, שמהם מכניס פהו גדלו מלא חפניו בסוי הכפורים, ומחזירן למכתשת בערב סוי הכפורים, ושחזקן יפה יפה כדי שתהא דקה מן הדקה. ואחד עשר סממניו היו בה. ואלו הן: הצרי, והצפרן, החלבנה, והלבנה, משקל שבעים שבעים מנה, מרו, וקציעה, שבלת נרד, וכרפם, משקל ששה עשר ששה עשר מנה, הקושט שנים עשר, וקלופה שלשה, וקנומ תשעה, ברית פרשינה תשעה קבין, יין קפריסין סאין תלתא וקבין תלתא, ואם לא מצא יין קפריסין מביא חמר חנרן עתיק, מלח סדמית בורע, מעלה עשן, כל שהיא. רבי נתן הבבלי אמור: אף כפת הירדן כל שהיא, ואם נתן בה דבש פסלה, ואם חסר אחד מכל סמניה חייב מיתה.

רבן שמזוע בן גמליאל אמור: הצרי אינו אלא שרף הטונף מעצי הקטרף. ברית פרשינה למה היא באה, כדי ליפות בה את הצפרן, כדי שתהא נאה. יין קפריסין למה הוא בא כדי לשרות בו את הצפרן כדי שתהא עזה, והלא מי רגלים יפיו לה, אלא שאין מכניסין מי רגלים במקדש מפני הכבוד.

תניא רבי נתן אומר: כשהוא שחוק, אמור: הדק היטב, היטב הדק, מפני שהקול יפה לבשמים. פטמה לחצאין, כשרה, לשליש ולרביע, לא שמענו: אמר רבי יהודה זה הפלל, אם כמדתה כשרה לחצאין. ואם חסר אחת מכל סמניה חייב מיתה.

תִּנְיָא בַר קַפְרָא אַמּוֹר, אַחַת לְשָׁשִׁים אוֹ לְשִׁבְעִים שָׁנָה הִיְתָה בָּאָה שָׁל
שִׁירִים לְחֻצָּאִין: וְדוּעַ תִּנְיָ בַר קַפְרָא, אֱלוֹ הֵיָה נּוֹתֵן בֵּהּ קַרְוּבוּט שָׁל דְּבִשׁ,
אֵין אָדָם יְכוֹל לְעֵדוּם מִפְּנֵי רִיחָהּ, וְלָמָּה אֵין מְעַרְבִין בֵּהּ דְּבִשׁ, מִפְּנֵי
שְׁהַתְרֹהָ אַמְרֵכּ, הִי כָּל שְׂאָר וְכָל דְּבִשׁ לֹא תִקְטִירוּ מִמֶּנּוּ אִשָּׁה לִיהוּהָ.

(ג"י) "פְּהִנָּה צְבָאוֹת עִמָּנוּ, מִשְׁגָּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה".

(ג"פ) "יְהִנָּה צְבָאתוֹ, אֲשֶׁרִי אָדָם בַּטּוֹחַ בְּדָ".

(ג"פ) "יְהִנָּה הוֹשִׁיעָה, הַמְּלֹךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם קְרָאֵנוּ".

אַתָּה סֶתֶר לִי מִצַּר תִּצְרַנִּי רְנִי פִלְט תְּבוֹסְבֵנִי סֶלָה: וְעַרְבָה לִיהוּהָ מִנְחַת
הַיּוֹדָה וִירוּשָׁלַם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קִדְמָנִיּוֹת.

אמירת "למנצח בנגינות וכו' - בצורת מנורה

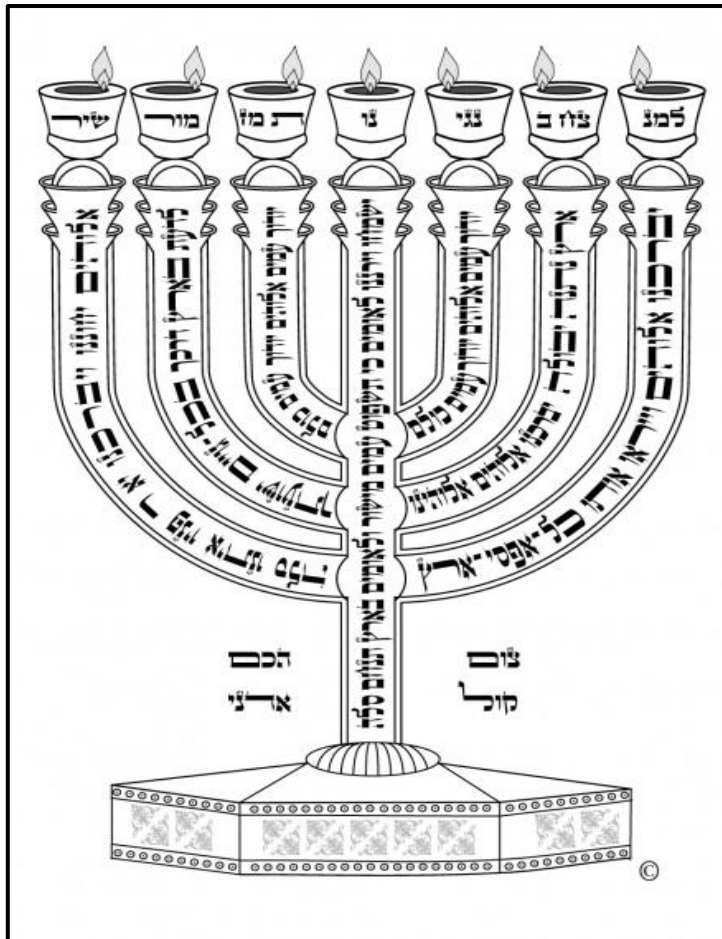
בספר 'מנורת זהב טהור' הביא מתוך כתב יד קודש לרבנו שלמה לוריא ז"ל, והעתיק
דברי השער של הספר שנדפס בפראג (שנת שמ"א) וז"ל אמרו חכמים כל מי שיתפלל
זה מזמור למנצח בנגינות בצורת מנורה בכל יום בנץ החמה לא יקרה לו שום גזירה
רעה וכו'.

וכן הוא בספר "יראת אל" לבעל הרוקח וז"ל ואמרו חכמינו ז"ל, כל מי שתפלל אותו
זה המזמור כמנורה בכל יום בהנץ החמה, לא יקרה לו שום גזירה רעה, ויהיה חשוב
לפני בורא עולם יתברך הב"ה, כאילו הוא מדליק נרות בבית המקדש ויהיה מובטח
שהוא בן עולם הבא".

ובשבט מוסר (פרק לא, יא) כתב "כל האומר מזמור למנצח בנגינות מזמור שיר בצורת
מנורה בכל יום בהנץ החמה לא יקרה לו שום מקרה רע, וחשוב לפני הקב"ה כאילו
הוא מדליק נרות בבית המקדש. ובספר 'מנורת המאור' כתוב לאמרו בימי העומר
כששליח ציבור אומר ברכת הכוהנים, יאמר היחיד 'למנצח במ"ש, עד אפסי ארץ',
ויצליח במעשיו, ויסתכל בצורת המנורה ולא יהא נזוק כל היום, ומסיים שם וטוב
לאמרו אפילו כל ימות השנה".

ועיין בספר שמן ששון (ח"ג דף קי"ד ע"ג בפירושו לדרוש ה' של העומר אות כ"ג) שכתב
וז"ל ומצאתי כתוב בכת"י במנורה של בית הכנסת בקהלתינו מדרש בית אל ז"ל איתא
בספר חסידים שהראה הקב"ה למשה רבינו ע"ה את המנורה על טס של זהב וכתב שם
מי שרואה את המנורה בכל יום ומכוין בה מעלה עליו כאילו הדליקה ומובטח לו שהוא
בן עולם הבא ע"ש באורך, א. כל מי שיראה מזמור זה בכל יום בצורת המנורה ימצא
חן ושכל טוב בעיני אלהים ואדם ב. אם יציירו בצורת המנורה בבית הכנסת על ארון

הקודש יגן על כל צרה שלא תבא על ק"ק, ג. מי שאומרו בכל יום בהנץ החמה לא יקרה לו מקרה רע, ד. האומרו בכל יום שבע פעמים כאילו מקבל פני שכינה ואל יחסר מזונו, ה. דוד המלך ע"ה כתבו על טס זהב והיה מוליכו למלחמה ונוצה אויביו, ו. האומרו בכל יום בימי העומר אחר ברכת כהנים לא יקרה לו שום נזק כל השנה לפי שיש בו שבעה פסוקים ומ"ט תיבות ובפסוק ישמו יב"ט אותיות כנגד ימי שבוע העומר מכוונים, ז. כל האומרו בכל יום שבע פעמים כשיוצא לדרך ילך לשלום ובעת הדרך ח"ו טוב לכתוב על גבי המנורה פסוקים תהלים קט"ו יב-ט"ו ה' זכרנו יברך וכו' עד שמים וארץ, כל אלו השבע מעלות מקורם בספר יראת אל הנ"ל ונעתקו גם בספר גלי עמיקתא הנ"ל עיין להרב חיד"א ז"ל שעיקר המנורה היא שיהיה כתובה על קלף עיין בצפורן שמיר, עכ"ל.

תהילים פרקים ג' – צא

איתא בגמ' שבועות (טו ע"ב) וכן הוא בירושלמי שבת (פרק ו' הלכה ב') דיש ב' פרקי תהילים המכונים "שיר של פגעים", והיינו שיש בכוחם להציל מכל מיני פגעים, ואלו הן: 'ה' מה רבו צריי" וכל המזמור (פרק ג' בתהילים), "יושב בסתר עליון" עד "כי אתה ה' מחסי עליון שמת מעונך" (פרק צא בתהילים). ועיין באגרות חזון איש (ח"א סי' ר"ד).

סדר מ"ב המסעות

בספר "זבח פסח" (נדפס בזאלקווא שנת תב"ב) מהמגיד רבי יעקב פסח מזאלקווא בן אחותו של רבי שמשון. רבי יעקב פסח הדפיס את כתבי דודו בעל ה"לקט שושנים", ובין דבריו כתב כך: "אמר המלקט... ראיתי בתוך כתבי אמ"ו הרב מהרר"א געצליק, כתב יד המקובל איש האלוקים קדוש יאמר לו מורנו הרב רבי שמשון מאוסטרופולי הי"ד, מאמר המסוגל לומר בזמן שיש צרה בעיר, ובפרט בזמן מגפה. **כל יחיד יאמר בשחרית ובלילה מילה במילה.** ויש בזה רזין דרזין, מי יכול להשיג עומקו ורומו, או מי יכול לדעת טעמו של דבר, שיהא מאמר זה מסוגל להציל מצרה או מעיפוש. אך אנו צריכים להטות לבבנו אל הקדוש הטהור הנ"ל, כי רוח ה' דיבר בו ואלהיו ז"ל היה לומד עומ, כאשר הגידו לי כמה גאוני איתני ארץ ז"ל".

וכן כתב בספר 'רפואה וחיים' (שם אות ס"ג) וז"ל סדר המסעות נדפס בעתרת החיים סי' כ"ט, ועיין להרב צרור המר ס' מסעי, ויאמר ד' פסוקים ממזמור ק"ב פנה אל תפילת עד בני תו, התומזמור פ"ה, ומזמור לק"ח ולק"ט, ויכוין ב'צרה' שיהפך ל'רצה'.

ומצאתי בספר אור החמה (פר' ואתחנן) בשם ספר דרש משה רמז נפלא, וז"ל 'אפשר לפרש בדרך רמז ע"פ מה שאמרו חז"ל בגמרא (בבא קמא ס') דבר בעיר כנס רגליך וכמ"ש לך עמי בא בחדריך וסגור דלתך בעדך (ישעיה כו), כן גם ידוע שקריאת מ"ב מסעות הנמצאים בפרשת מסעי הם סגולה נפלאה לעצור המגפה ב"מ, וזהו שאמר 'ודברת במ', הם מ"ב מסעות, שתקרא אותם 'בשבתך בביתך' בזמן המגפה ב"מ שצריך אתה לישב בביתך ולא לצאת חוצה'.

{א} אֱלֹהִים מִסְעֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יֵצְאוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְצַבְאֲתָם בְּיַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן: {ב} וַיִּכְתֹּב מֹשֶׁה אֶת מוֹצְאֵיהֶם לְמִסְעֵיהֶם עַל פִּי יְהוָה וְאֵלֶּה מִסְעֵיהֶם לְמוֹצְאֵיהֶם: {ג} וַיִּסְעוּ מֵרַעְמֶסֶס בְּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן בְּחַמְשָׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן מִמִּקְרַת הַפָּסַח יֵצְאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּיַד רְמֵה לְעֵינַי כָּל מִצְרַיִם: {ד} וּמִצְרַיִם מִקְבָּרִים אֶת אֲשֶׁר הִפָּה יְהוָה בָּהֶם כָּל בְּכֹרוֹ וּבְאֵלֵיהֶם עָשָׂה יְהוָה שְׁפָטִים: {ה} וַיִּסְעוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל מֵרַעְמֶסֶס וַיַּחֲנוּ בְּסֹכֹת: {ו} וַיִּסְעוּ

מספּת ויחנּו באתם אֲשֶׁר בקצה המדבּר: {ז} ויסעו מאתם וישב על פי החירות אֲשֶׁר על פני בעל צפון ויחנּו לפני מגדל: {ח} ויסעו מפני החירות ויעברו בתוף הים המדבּרה וילכו דרך שלשית ימים במדבּר אתם ויחנּו במרה: {ט} ויסעו ממרה ויבאו אילמה ובאילם שתיים עשרה עינת מים ושבעים תמרים ויחנּו שם: {י} ויסעו מאילם ויחנּו על ים סוף: {יא} שני ויסעו מים סוף ויחנּו במדבּר סין: {יב} ויסעו ממדבּר סין ויחנּו בדפּקה: {יג} ויסעו מדפּקה ויחנּו באלוש: {יד} ויסעו מאלוש ויחנּו ברפידם ולא הִיָּה שם מים לעם לשותות: {טו} ויסעו מרפידם ויחנּו במדבּר סיני: {טז} ויסעו ממדבּר סיני ויחנּו בקברת התאנה: {יז} ויסעו מקברת התאנה ויחנּו בקצרות: {יח} ויסעו מקצרות ויחנּו ברמתמה: {יט} ויסעו מרמתמה ויחנּו ברמן פרץ: {כ} ויסעו מרמן פרץ ויחנּו בלבנה: {כא} ויסעו מלבנה ויחנּו ברסה: {כב} ויסעו מרסה ויחנּו בקהלתה: {כג} ויסעו מקהלתה ויחנּו בהר שפר: {כד} ויסעו מהר שפר ויחנּו בתרדה: {כה} ויסעו מתרדה ויחנּו במקהלת: {כו} ויסעו ממקהלת ויחנּו בתחת: {כז} ויסעו מתחת ויחנּו בתרח: {כח} ויסעו מתרח ויחנּו במתקה: {כט} ויסעו ממתקה ויחנּו בחשמנה: {ל} ויסעו מחשמנה ויחנּו במסרות: {לא} ויסעו ממסרות ויחנּו בכני יעקן: {לב} ויסעו מבני יעקן ויחנּו בחר הגדגד: {לג} ויסעו מחר הגדגד ויחנּו ביטבתה: {לד} ויסעו מיטבתה ויחנּו בעברנה: {לה} ויסעו מעברנה ויחנּו בעצין גבר: {לו} ויסעו מעצין גבר ויחנּו במדבּר צן הוא קדש: {לז} ויסעו מקדש ויחנּו בהר הָהָר בקצה ארץ אַמּוּד: {לח} ויעל אהרן הכהן אל הר הָהָר על פי יהוה וימת שם בשנת הארבעים לצאת בני ישראל מארץ מצרים בחדש החמישי באחד לחדש: {לט} ואהרן בן שלש ועשרים ומאת שנה במתו בהר הָהָר: (ס)

{מ} וישמע הכנעני מלך ערד והוא ישב בנגב בארץ פנען בבא בני ישראל: {מא} ויסעו מהר הָהָר ויחנּו בצלמנה: {מב} ויסעו מצלמנה ויחנּו בפונן: {מג} ויסעו מפונן ויחנּו באבת: {מד} ויסעו מאבת ויחנּו בעיי העברים בגבול מואב: {מה} ויסעו מעיים ויחנּו בדיבן גד: {מו} ויסעו מדיבן גד ויחנּו בעלמן דבלתימה: {מז} ויסעו מעלמן דבלתימה ויחנּו בקרי העברים לפני נבו: {מח} ויסעו מקרי העברים ויחנּו בערבת מואב על ירדן ירחו: {מט} ויחנּו על הירדן מבית הישמתי עד אבל השטים בערבאות מב: (ס)

{נ} וידבר יהוה אל משה בערבת אומב על ירדן ירחו לאמר: {נא} דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם כי אתם עברים את הירדן אל ארץ פנען:

"כד נטלו מרעמסס, לא ידעון אי ינטלון לסוכות או לקהלתה או למוסרות, ופקיד מדברנא דעמיה דינטלון לסוכות. **מסופות**, לא ידעון אי ינטלון לאיתם או לחצרות או לתרח או לעצווי גבר, ופקיד מדברנא דעמיה דינטלון לאיתם. **מאיתם**, לא ידעון אי ינטלון לפי החירות או לרנומ פרץ או לעבנוקהא ו להרי העברים, ופקיד מדברנא דעמיה דינטלון לפי החירות. **מפי החירות**, לא ידעון אי ינטלון למרהא ו לתסת או לערבתו אומב, ופקיד מדברנא דעמיה דינטלון למרה. **ממרה**, לא ידעון אי ינטלון לאילים או למקהלות או לעלנומ דבלתימה, ופקיד מדברנא דעמיה דינטלון לאילים. **מאילים**, לא ידעון אי ינטלון לים סוף או לחשנומה או לפונוג או לעי העברים, ופקיד מדברנא דעמיה דינטלון לים סוף. **מים סוף**, לא ידעון אי ינטלון למדבר סין או לחרדה, ופקיד מדברנא דעמיה דינטלון למדבר סין. **ממדבר סין**, לא ידעון אי ינטלון לדפקה או ליטבתה, ופקיד מדברנא דעמיה דינטלון לדפקה. **מדפקה**, לא ידעון אי ינטלון לאלוש או לרסה או לבואתו, ופקיד מדברנא דעמיה דינטלון לאלוש. **מאלוש**, לא ידעון אי ינטלון לרפידים ו להר שפרא ו לבני יעקן, ופקיד מדברנא דעמיה דינטלון לרפידים. **מרפידים**, לא ידעון אי ינטלון למדבר סיני או לקברות הפאנה או לחר הגדגד, ופקיד מדברנא דעמיה דינטלון למדבר סיני. **ממדבר סיני**, לא ידעון אי ינטלון לקברות הפאנה או לחר הגדגד, ופקיד מדברנא דעמיה דינטלון לקברות הפאנה. **קברות הפאנה**, לא ידעון אי ינטלון לחצרות או לתרח או לעצווי גבר, ופקיד מדברנא דעמיה דינטלון לחצרות. **מתצרות** נטלו לרתמה. **מרתמה**, לא ידעון אי ינטלון לרמון פרץ או לעברנה או להרי העברים, ופקיד מדברנא דעמיה דינטלון לרנומ פרץ. **מרמון פרץ** נטלו ללבנה. **מלבנה**, לא ידעון אי ינטלון לרסהא ו לבואות, ופקיד מדברנא דעמיה דינטלון לרסה. **מרסה**, לא ידעון אי ינטלון לקהלתה או למוסרות, ופקיד מדברנא דעמיה דינטלון לקהלתה. **מקהלתה**, לא ידעון אי ינטלון להר שפר או לבני יעקן, ופקיד מדברנא דעמיה דינטלון להר שפר. **מהר שפר** נטלו לחרדה. **ימחרדה**, לא ידעון אי ינטלון למקהלות או לעלנומ דבלתימה, ופקיד מדברנא דעמיה דינטלון למקהלות. **ממקהלות**, לא ידעון אי ינטלון לתסת או לערבות אומב, ופקיד מדברנא דעמיה דינטלון לתסת. **מתסת**, לא ידעון אי ינטלון לתרח או לעצווי גבר, ופקיד מדברנא דעמיה דינטלון לתרח. **מתרח** נטלו למתקה. **ממתקה**, לא ידעון אי ינטלון לחשמנה או לפונוג או לעי העברים, ופקיד מדברנא דעמיה דינטלון לחשמנה. **מושמשנה** נטלו למוסרות. **מוסרות** נטלו לבני יעקן. **מבני**

יַעֲקֹב נָטְלוּ לְחַר הַגְּדָגָד. מִחַר הַגְּדָגָד נָטְלוּ לְיִטְבָּתָהּ. מִיִּטְבָּתָהּ, לֹא יָדְעוּן אִי יִנְטְלוּן לְעַבְנוֹרָה אוֹ לְהָרֵי הָעֵבְרִים, וּפְקִיד מִדְּבַרְנָא דְעַמִּיָּה דִּינְטְלוּן לְעַבְנוֹרָה. מִעַבְרוֹנָה נָטְלוּ לְעֵצוֹנֵי גְבַר. מִעֵצוֹנֵי גְבַר נָטְלוּ לְקַדְשׁ. מִקַּדְשׁ נָטְלוּ לְהָר הָהָר. מִהָר הָהָר לְצַלְמַנְהָ. מִצַּלְמוֹנָה, לֹא יָדְעוּן אִי יִנְטְלוּן לְפּוֹנוֹן אוֹ לְעֵי הָעֵבְרִים, וּפְקִיד מִדְּבַרְנָא דְעַמִּיָּה דִּינְטְלוּן לְפּוֹנוֹן. מִפּוֹנוֹן נָטְלוּ לְבוֹאוֹת. מֵאוֹבוֹת נָטְלוּ לְעֵי הָעֵבְרִים. מֵעֵי הָעֵבְרִים נָטְלוּ לְדָוִיב גָּד. מִדְּיָבוֹן גָּד נָטְלוּ לְעַלְמוֹן דְּבַלְתִּימָה. מֵעַלְמוֹן דְּבַלְתִּימָה נָטְלוּ לְהָרֵי הָעֵבְרִים. וּמִתְמָן לְעַרְבוֹת מוֹאָב". ע"כ

בסיום קריאת הפסוקים הסגוליים, יש לומר את תפילת רבי נחוניא בן הקנה: "אנא בכוח גדולת ימינד", בתפילה זו טמון שמו של הקב"ה בן ה-מ"ב אותיות.

אָנָּא בְּכַחַּ גְּדֻלַּת יְמִינְךָ תַּתִּיר צְרוּרָה
קַבֵּל רַנַּת עַמְךָ שְׂגָבְנוּ טַהֲרֵנוּ נְרוּא
נָא גַר דּוֹבְרוּשֵׁי יְחִוּדְךָ כְּכַבַּת שְׁמֵרָם
בְּרַחֲמֵי טַהֲרָם רַחֲמֵי צִדְקַתְךָ תְּמִיד גְּמִלָּם
חֲסִין קְדוּשׁ כְּבוֹר טוֹבְךָ נַהֵל עֲדָתְךָ
יְחִיד גָּאֵה לְעַמְךָ פְּנֵה זֹכְרֵי קִדְשֶׁתְךָ
שְׁוַעַתְנוּ קַבֵּל וְשִׁמְעַ צַעֲקַתְדוֹנוּ יַע תַּעֲלוֹמוֹת
בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעַד

❧

תפילה נוראה מרבינו תם

בספר "יוסף אומץ" (אות תפ"ד) מובאת תפילה נוראה מרבינו תם, וכך מובא: 'האומר תפילה זו בכל יום אני ערב בדבר שלא יאונה לו כל פגע רע בכל אותו יוויצל, סיח בכל דרכיו'.

"בְּבִקְשָׁה מִכֶּם וּגְבַרְיָאֵל וּרְפָאֵל, שְׁתַּעֲמְדוּ בַתְּפִלָּה בְּבִקְשָׁה וּבַתְּחִנּוּנִים לְפָנַי מְלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׂאֲצִלִּים בְּכָל דְּרָכֵי וּבְכָל מְסוּךְ שְׂאֲנֵי הוֹלָה, הֵן מְלִיסְטִים שְׂלֵא יִזְיָקוּנִי; הֵן מְשֻׁדִּים, הֵן מְלִילִין, הֵן מְאִישׁ וְאִשָּׁה מְכַל דְּבַר רַע; הֵן מִחֲרָב וְדָבָר, הֵן מִרְעֵב, הֵן מִכָּל פְּרַעְגֵּיאוֹת הַהוֹלְכִים וּבָאִים לְעוֹלָם. מִן הַכֹּל יִצִּילֵנִי אֲדֹנָי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל שְׂלֵא יִשְׁלַטוּ בִּי, לֹא בְּגוֹפִי וְלֹא בְּמַדּוּאֵי וְלֹא בְּזַרְעֵי.

הי רצון מלפניך אדני אלהי ואלהי אבותי, שתהא השפעה הזאת עת רצון
לפניך שתשמע את תפילתי ובקשתי.

"אדני צבאות עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלה" (ג' פעמים).

"אדני צבאות אשרי אדם בטוח בך" (ג' פעמים).

"אדני הושיעה | המלך יעננו ביום קראנו" (ג' פעמים).

"המלאך האוגל אותי מכל רע יברך את הנערים ויקרא בהם שמי ושם
אבותי אברהם ויצחק, וידגו לרב בקרב הארץ" (ג' פעמים).

"לישועתך קויתי אדני". "לפורקנה סברית אדני". (ז' פעמים).

"גד גדוד יגודנו והוא יגד עקב" (ז' פעמים)

כה אצליח בדרכי כמו שעשה יהושע בעברו הירדן עם ישראל במלחמה עם
הכנעני ושב בשלום לארצו".

תפילה מרבי נתן מברסלב

תפילה שנכתבה על ידי רבי נתן מברסלב זי"ע בשנת תקצ"א, כשמחלת החולירע פקדה
את אירופה, (ליקוטי תפילות קלו).

"אתה סתר לי (יפסיק מעט) מצר תצרני, רני פלט תבוסבני סלה. תסתירני
מסדו מרעים מרגשת פעלי און. כי יצפני בסכו ביום רעה יסתירני בסתר
אקלו, בצור ירמומי. יושב בסתר עליוני, בצל שדי יתנולן."

מלא רחמים, רחם על עמך ישראל ובפרט על כל עירות ישראל, אשר
הולכין ומסבבין בהם מיני חלאים ומכבואים רחמנא לצלן רחם עליהם
למען שמך, ואמר למלאך הרף ידי, וישיב חרבו אל נדנה. חוס וחמל
עליהם ועל כל שארית עמך בית ישראל, ולא תתן המשחית לאוב אל
בתיהם לנגף, או להזיק ולהחליש חסו ושלום.

רחם רחם, הצל הצל, בעל הרחמים בעל הישועות, ברוך רפואות נרוך
תהלות אדון הנפלאות זכר לעבדיך אבותינו ורבותינו הצדיקים האמתיים
שקיו בכל דרו ורוד, מימי אברהם אבינו עד הנה, למענם ולמען רחמך
הרבים, רחם עלינו ושמרנו והצילנו אותנו וכל עמך בית ישראל מכל מיני

חֲלָאִים וּמְכַאֲבִים וּמְחַוְשִׁים שְׁלֹא יָבֹאוּ עַל שׁוּם אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, וְתִשְׁלַח מִהֲרָה רְפוּאָה שְׁלֵמָה מִן הַשָּׁמַיִם לְכָל אוֹתָם (מִיִּשְׂרָאֵל) אֲשֶׁר כָּבַד הִכִּיתָ אוֹתָם בְּאֵיזָה חֲלִי אוֹ מְכַבּוֹא רַחֵם עֲלֵיהֶם וּרְפְּאֵם מִהֲרָה רְפוּאָה שְׁלֵמָה רְפוּאָת הַנְּפֶשׁ וּרְפוּאָת הַגּוּף. אֵל נָא רַפָּא נָא לְהֵם לְמַעַן שְׁמַךְ (וְאִם מִבְּקִשׁ גַּם עַל אָדָם שַׁחֲלֹה, יוֹסִיף: וּבִפְרֵט לַחֲוֵלָה פְּלוּנִי/ת בִּן/בת פְּלוּנִית) כִּי אֵל מְלֹךְ רוֹפֵא נֶאֱמָן וְרַחֲמָן אַתָּה. אֵל חַי וְקַיִם, מְסֻחֶיָה חַיִּים, תָּן לָנוּ חַיִּים וְנִחְיֶה וְלֹא נָמוּת גְּאֻלְנוּ מִמָּוֶת פְּדוּנוּ מִשַּׁחַת.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, שְׁמוֹר יִשְׂרָאֵל, אַתָּה לְבַד דּוֹנֵעַ מִי וְמִי אַרְוָבִים עֲלֵינוּ בְּכָל עֵת, וּבִפְרֵט עַל מִי שְׁנִגְזַר עָלָיו אֵיזָה גְזֵרָה לֹא בּוֹטָה חֲסִדְוִשְׁלוֹם, וְרַק אַתָּה לְבַד יוֹדֵעַ אֵיךְ לְהַסְתִּיר וּלְהַצִּיֵּן אֶת כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל מִהַאֲרֻבִים הַמְּסַבִּיבִים עָלָיו. רַחֵם עַל כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, וּבִפְרֵט עַל כָּל מִי שְׁנִגְזַר עָלָיו אֵיזָה גְזֵרָה לֹא בּוֹטָה רַחֲמָנָא לְצַלּוֹ, וְשְׁמָרֵם וְהַצִּילֵם בְּשִׁמוֹתֶיךָ הַקְּדוּשִׁים וְהַצִּילֵם [וְהַסְתִּירֵם] בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים מִכָּל צָר וְיוֹאֵב וְאַרְוֵב וּמִסְטִין.

רַחֵם עֲלֵינוּ וְהַגֵּן בְּעַדְנוּ, וְהַסֵּר מֵעֲלֵינוּ אוֹיֵב דְּבָר וְחֶרֶב וְרָעַב וְנוֹג, וְהַסֵּר שְׁטֵן מִלְּפָנֵינוּ וּמֵאַחֲרֵינוּ, וּבְצַל כְּנַפְיֶךָ תַּסְתִּירֵנוּ כִּי אֵל שְׁמוֹרָנוּ וּמַצִּילָנוּ אַתָּה. חוּסָה יְהוָה עַל עַמְּךָ וְהַצִּילָנוּ מִזַּעֲמָךְ, וְהַסֵּר מִמֶּנּוּ מַכַּת הַמַּגֵּפָה וְהַגְזֵרָה קָשָׁה כִּי אַתָּה שְׁמוֹר יִשְׂרָאֵל. מָרָא דְעֻלְמָא כְּלָא, "שְׁמוֹר פְּתָאִים יְהוָה", אַתָּה לְבַד יוֹדֵעַ בְּאֵיזָה דְרָף, בְּאֵיזָה שָׁם, לְהַסְתִּיר וְלִשְׁמַר אֶת כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל מִכָּל פְּגָעִין וּמְרַעִין בִּישׁוּן, וּמִכָּל מִינֵי גְזֵרוֹת רַעֲתוֹ, בֵּין קִדְּם גְזֵר דִּין וּבֵין לְאַחֵר גְזֵר דִּין, רַחֵם עֲלֵיהֶם וְשְׁמָרֵם וְהַצִּילֵם בְּנִפְלְאוֹתֶיךָ הַנִּרְוֹאֹתוֹ, בְּאִפְּן שְׁלֹא יִהְיֶה שׁוּם פֶּחַ לְהַאֲרֻבִים וְהַמְּסֻטִּינִים לְכַנּוֹס וּלְהַתְּאַחַז חֲסִדְוִשְׁמוֹל תַּחַת הַמְּסַתֵּר וְהַמְּכַסֶּה אֲשֶׁר אַתָּה מְכַסֶּה וּמַסְתִּיר בְּרַחֲמֶיךָ וְחֲסִדְיֶךָ בְּשִׁמוֹתֶיךָ הַקְּדוּשִׁים [הַטְּהָרוּיִם] וְהַנִּרְוֹאִים.

וְקַיִם בְּנוּ וּבְכָל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל מִקְרָא שְׁכָתוּב: "תַּסְתִּירֵם בְּסַתֵּר פְּנִיֶךָ מִרְכָּסֵי אִישׁ תִּצְפְּנֵם בְּסִכָּה מְרִיב לְשׁוֹנָתוֹ. שְׁמָרְנִי כְּאִישׁוֹן בַּת עֵינַי בְּצַל כְּנַפְיֶךָ תַּסְתִּירֵנִי. אֲגִוְרָה בְּאֶהְלֶךָ עוֹלָמִים אַחֲסָה בְּסַתֵּר כְּנַפְיֶךָ סְלֶה. סַתְרִי וּמַגְנִי אַתָּה לְדַבְרֶךָ יְחַלְתִּי. שְׁמָרָה נַפְשִׁי וְהַצִּילָנִי אֵל אֲבוֹשׁ כִּי חֲסִיתִי בְּךָ" אֵי כִּי אֵין לָנוּ עַל מִי לְהַשְׁעֵן כִּי אִם עַל אֲבִינוּ שְׁבַשְׁמִים. "וְאִנְחָנוּ לֹא גִדַּע מַה נַּעֲשֶׂה כִּי עָלֶיךָ עֵינֵינוּ."

יְהִיו לְרוֹצַע אֲמָרֵי כִּי וְהַגְּנוּי לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרִי וְגוֹאֲלִי, אָמֵן וְאָמֵן:

סגולה מהאר"י הקדוש

איתא בכתבי האריז"ל (משנת חסידים מס' תיקון המגפה פ"ב) כי בשעת מגיפה רח"ל סגולה לכוון תיבת 'ואמת' מהי"ג מדות הרחמים, ובספר מאורן של ישראל הביא בשם האדמו"ר בעל הישמח ישראל זצ"ל ביאור בזה, 'דהיינו שימשיך הרחמים מן אלפו של עולם, ועי"ז יהיה נעשה מן מות – ואמת, כי עמך מקור חיים עכ"ד', (וע"ע ישמח ישראל פר' ויקרא אות א').

סגולה מהאר"י הקדוש - לאמרה בראש חודש

בספר פרע"ח (שער ר"ח פ"ג דף ק"ז ע"א) כתב וז"ל "מצאתי כתוב במכתבו קודש של הרב במצרים, **סגולה נפלאה מכל צרה וצוקה בפרט בזמן המגיפה שמדת הדין מתוחה**, לומר בכל ג' תפילות של ר"ח 'עלינו' עד 'אין עוד', ישר והפוך ז"פ, ובפ"א יאמר אבגית"ץ קרעשט"ן, ובפ"ב יאמר נגדיכ"ש, ובפ"ג יאמר בטרצת"ג חקבטנ"ע, ובפ"ד יאמר יגלפז"ק שקוצי"ת (מ"כ הטעם לפי שיהושע תיקן 'עלינו', והפיל עי"ז ז' חומות יריחו, נגד ז' קליפות, ועי"ז ז' שמות דמ"ב שהם לשבר כח הקליפות ז' של ז' חומות), אח"כ יאמר על כן נקוה עד גמירא, ויכוין בס"ת מהר"ה בתפאר"ת עוז"ך ס"ת תכ"ה, אח"כ יאמר מזמור ז' שגיון לדוד וכו', וסיים הרב "וידוע אני שהוא מקובל ונגע לא יקרב באהלו", עכ"ל. (ועי' גם בסידור האריז"ל לר' שבתי ח"ב צח, ובמגלה עמוקות פר' ואתחנן אופן קלג).

תיקון למגפה מתוך כתבי מהרח"ו - לאמרה בי"ג ניסן

בספר 'חמדת הימים' (ח"ג, קונטרס שלישי) מובא מכתב מאת המחבר לר' יחיאל אשכנזי, ובו מופיע תיקון למגפה מכת"י מהרח"ו, וז"ל כתב למה"ר יחיאל אשכנזי נר"ו בחירי רצתה נפשי וכו' אתה שלום וביתך שלום וכל אשר לך שלום, הן קדם אביעה אל אל שדי אתחנן יאמר לצרותיכם די ושב מחרון אפו, ועל אשר דרשת מאותי אודיעך איזה תקון מסוגל לענין המגיפה, דע כי בהיותי במצרים ראיתי במכתבי הקדש מהרח"ו ז"ל זה הסדר אשר אסדר לפניך וזה לשונו, כבר הודעתני סדר פטום הקטורת וסודו לזמן המגפה ועתה אודיעך עוד דברים כמוסים אצלי ויעילו לאנשי רכי הלבב והם פחדנים מאד,

תאמר קודם תפילה בכל יום זה הפסוק ישר והפוך ג' פעמים, "ואני אשיר עוזך וארנן לבוקר חסדך כי היית משגב לי ומנוס ביום צר לי", "לי צר ביום ומנוס לי משגב היית כי חסדך לבוקר וארנן עוזך אשיר ואני", ג' פעמים.

ובכל עת שתרצה או לפחות קודם כל תפילה תקרא בפרשת ויקהל זאת הפרשה ג' פעמים, "ויעש את המנורה זהב טהור. מקשה עשה את המנורה יריכה וקנה גביעיה כפתוריה ופרחיה ממנה היו. וששה קנים יוצאים מצדיה שלשה קני מנורה מצדה האחד ושלושה קני מנורה מצדה השני. שלשה גביעים משוקדים בקנה האחד כפתור ופרח ושלושה גביעים משוקדים בקנה אחד כפתור ופרח כן לששת הקנים היוצאים מן המנורה. ובמנורה ארבעה גביעים משוקדים כפתוריה ופרחיה. וכפתור תחת שני הקנים ממנה וכפתור תחת שני הקנים ממנה וכפתור תחת שני הקנים לששת הקנים היוצאים ממנה. כפתוריהם וקנותם ממנה היו כולה מקשה אחת זהב טהור. ויעש את נרותיה שבעה ומלקחיה ומחתותיה זהב טהור. ככר זהב טהור עשה אותה ואת כל כליה".

ותכוין בראשי תיבות תחלת הפרשה ו' דויעש את המנורה וסוף תיבות הפרשה ה' דכל כליה'. נמצא ראשי תיבות וסופי תיבות פרשה זו הם ו"ה דשם הוי"ה, ובכל פעם תאמר אחר פרשה זו פסוק זה של ישעיה שבראשו וסופו חתום אותיות י"ה, "יהוה להושיעני ונגינותי נגנן כל ימי חיינו על בית יהוה", ותכוין להשלים שם הוי"ה. ואחר כך תאמר זה הפסוק "ה' להושיעני וכו' עם פסוק "וזה מעשה המנורה מקשה זהב עד יריכה עד פרח מקשה היא כמראה אשר הראה ה' את משה כן עשה את המנורה" ז' פעמים, ותכוין להשלים שם הוי"ה ביושר, י' דיהוה להושיעני, ה' דבית יהוה, ו' ד'וזה מעשה, ה' דכן עשה את המנורה.

והוא תקון נאה ומשובח בעת שמדת הדין מתוחה בר מינו, והוא סגולה נפלאה לאומרו ביום י"ג בניסן לבטל מהם כל גזרה, ולבלתי היות שם דבר ומגיפה.

סגולה לאומרה בערב פסח

כתב ה'ארצות חיים', "כל הלומד את אגרתו של ר' שמשון מאסטרופולי אפילו פעם אחת בשנה, ובפרט בערב פסח, מובטח לו שהוא ניצול באותה שנה מכל מכשול ומיתה, ואויביו יפלו תחתיו, וכל אשר יפנה ישכיל ויצליח. וידוע שכל מי שקרא זאת בערב פסח בשואה, ניצל".

(כל השמות שנכתבו להלן ללא ניקוד יש לקראם באותיותיהן בלבד, דגון שי"ן רי"ש עי"ן)

שְׁמוֹל לְרַבְנֵי אֶרֶץ, גְּדוֹרֵי גֹדֵר וְעוֹמְדִים בְּפָרֶץ, יְצִילֵם ה' מִפְּלִיזוֹן וְחֶרֶץ, כּוֹלֵם קְדוֹשִׁים אֲשֶׁר הִמָּה בְּאֶרֶץ, כְּלִיחַד לְפִי חוֹרְפִיָּה מִקְשָׁה וּמִתְרַץ, אָמֵן סְלָה, בְּתַכְלִית הַעֲנָן מֵהַ שְׁכֶמֶת הָאֵרֶץ יִיזוֹל בְּקוֹנְטֵרְס שְׁלוֹ הַנְּקָרָא פְּלִתוֹא־רְתוֹב בְּשַׁעַר הַנְּקָרָא יְצִיאַת־מִצְרַיִם, פְּרָק ג' דף מ"ב ע"א וְזֶה לְשֵׁנוֹ:

"הִנֵּה כְּבָר הַדוֹעֲתִיד שְׁפָרְעָה נִלְקָה בְּמִצְרַיִם בְּעֶשֶׂר מֵתוֹכָא אֵלּוּ עַל יְדֵי שְׁלָלָה אֲלָפִים וּמֵאָתַיִם וּשְׁנוּמִים מִלְּאֲכֵי חֲבָלָה, הַמְּנִיִּם בְּשֵׁל לָלֶה רְקִיעִים שֶׁל טְמָאָה, הָאֶחָד נְקָרָא שְׂרַע וְהַשְּׁנַיִ נְקָרָא תְמוֹךְ, וְהַשְּׁלִישִׁי נְקָרָא בִישָׂא, וְעֲלֵיהֶם הַשֶּׁר

הַנְּקָרָא דַּלְפֻקַּט, וְעֲלִיָּהֶם וְעַל כָּלֵם הַשֵּׁר הַנְּקָרָא תַקָּא, בְּרֵאשִׁית חֶסֶר מִן הַשְּׁלִישִׁי
עֲשָׂרָה, וְחֶסֶר מִן הַרְבִּיעִי שְׁשָׁה, וְחֶסֶר מִן הַתְּשִׁיעִי שְׁשָׁה כְּפִתּוּב: וְהִנֵּה מַה שְּׁלָקוּ
הַמְּצָרִים בְּמְצָרִים עֲשָׂר מִכּוֹת, וְעַל הֵימָּ לָקוּ חֲמִשִּׁים מִכּוֹת, הַשֵּׁם שִׁפּו"ו שָׁבוּ אַחַז
דָּוִד בֶּן יִשִׁי, וְהַשֵּׁם אָמַר וְהִכָּה. וּמִצַּד הַשֵּׁם תַּק"ל לָקוּ הַמְּצָרִים בְּמְצָרִים אַרְבָּעִים
מִתּוֹכָ, וְעַל הֵימָּ לָקוּ מְאַתִּים מִתּוֹכָ, וְהַשֵּׁם אָמַר וְהִכָּה. וּמִצַּד הַשֵּׁם אֲשַׁצ"ה לָקוּ
הַמְּצָרִים בְּמְצָרִים חֲמִשִּׁים מִכּוֹת, וְעַל הֵימָּ לָקוּ מְאַתִּים וְחֲמִשִּׁים מִכּוֹת, וּבְכַמָּה
שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְכָה, בּוּ מְרַפָּא הַגְּלוּת. מַה פִּשְׁעוּ וּמַה חֲטָאוּ, וּמַה הִמְעַל אֲשָׁר
מְעַלּו אֲתוּבִינוּ, לְהַתּוּי בְּכוּר הַבְּרִזָּל הַזֶּה, עַד שְׁגָאֲלָם בְּשִׁתּוּמ אֱלוֹ דַּע"ב צַד"א
כַּשְׁח"ב עַד כְּאֵן לְשׁוֹן הָאָר"י"ו"ל.

וְהִנֵּה מוֹרֵי וְרַבְתּוּי קְדוּשֵׁי־יִשְׂרָאֵל, הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה פְּלָאִים הֵם, סְתוּמִים וְחֲתוּמִים
סְגוּר וְאֵין פּוֹרֵשׁ תּוֹאֵם. וּכְבָר שְׁאֵלוּנִי גְדוּלֵי יִשְׂרָאֵל לְבָאָר לְהֵם דְּבָרֵי הָאָר"י ו"ל
וְלֹא הִגְדַּתִּי. וּמִגְדָּל אֶהְבֵּת מוֹרֵי וְרַתּוּבֵי אֲגִלָּה רַז זֶה שְׁנַתְּגִלָּה לִי בְּחִסּוֹל חֲזִיוֹן
לִילָה, וְעַכְשָׁו אֲגִלָּה הַדְּבָר בְּרִמּוֹז לְפָנֵי כְבוֹד תּוֹרְתּוֹ, וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר:

וְזֹאת הֶעֱנִינוּ: מַה שְּׁכַתְּב הָאָר"י ו"ל שְׁפָרְעָה נִלְקָה בְּמְצָרִים עֲשָׂר מִתּוֹכָ וְכוּ, פְּנִינָתוֹ
כָּף: כִּי אָמְרוּ בְּעֲלֵי קַבְלָה מְעֻשִׁית, שְׁיֵשׁ שֶׁ לְלָה אֲלָפִים וּמְאַתִּים וּשְׁנֹמִים מִלְּאָכִי
חַבְלָה הַמְּמַנִּים לְהַכּוֹת אֶת הַרְשָׁעִים וְלְהַעֲנִישׁם בְּגִיּהֵנָם וְלְטַהְרֵם מִעוֹתוֹנֵיהֶם. וְעַל
זֶה נֶאֱמַר: "וְלִהְיוּ כַּבָּאֲרָף רֶשֶׁק", עַי אֲגָרָף, רִמְזוּ שֶׁ לְלָה אֲלָפִים מְאַתִּים וּשְׁנֹמִים,
וְעַל יָדָם נִלְקָה גַם פְּרַעְיָה הַרְשָׁע. וְאוֹמֵר אֲנִי הַתּוֹכָב שְׁזָהוּ סְדוּ נִפְלָא כְּאֲשָׁר הוּא
נִכְתָּב בְּמִנְיָן וּבְמִסְפָּר: דָּם. צְפָרְדַּע. כְּנָם. עֶרֶב. דְּבָר. שְׁחִין. בְּרַד. אַרְבָּה. חִשָּׁף.
מַכַּת בְּכוֹרוֹת. אֱלוֹ עֲשָׂר מִתּוֹכָ כְּאֲשָׁר כְּתַבְתִּי אוֹת בְּאוֹת, עוֹלִים שֶׁ לְלָה אֲלָפִים
וּמְאַתִּים וּשְׁנֹמִים מִלְּאָכִי חַבְלָה, הַמְּמַנִּים לְטַהֵר אֶת הַרְשָׁעִים, וְהוּא פֶּשֶׁט נִפְלָא,
עֵין לֹא רְאֵתָה:

וְהִנֵּה הַחֲשׁוּבּוֹן מְכּוֹן כְּאֲשָׁר נִכְתָּב כְּנָם חֶסֶר יו"ד, גַּם עֶרֶב חֶסֶר וּא"ו. גַּם חִשָּׁף
חֶסֶר וּא"ו. וְאֵז הַחֲשׁוּבּוֹן מִמֶּשׁ, לֹא פָּחַתּוּ וְלֹא תוֹרֵר מִשֶּׁ לְלָה אֲלָפִים וּמְאַתִּים
וּשְׁנֹמִים מִלְּאָכִי חַבְלָה, שְׁמַעֲנִישִׁין אֶת הַרְשָׁעִים. וְהִנֵּנוּ מַה שְּׁכַתְּב הָאָר"י ו"ל:
"כְּכַתְּבוּ", פְּרוּשׁ כְּכַתּוּב בְּסִפְר תּוֹרָה, וְלֹא כְּאֲשָׁר כְּתוּב בְּסִדּוּרִים וּבְעַל הַהֲגָדָה, כִּי
שָׁם נִכְתְּבוּ כָּלֵם מְלֵאָא. מִיֵּלָא צְרִיף לְהַתּוּי חֶסֶר כְּמוֹ שְׁכַתּוּב בְּסִפְר תּוֹרָה. הֵגַם רַבִּי
יְהוּדָה לֹא כְּתַב סִמְנִים כָּלֵם רַק רְאִישֵׁי תִיבַתּוֹ, דַּצ"ךְ עַד"ש בַּאח"ב, כְּמוֹ שְׁכַתְּב
הֶרֶב יִצְחָק אַבְרָהָמָא וְכְמוֹ שְׁכַתְּבְתִּי לְעִיל:

וְהִנֵּנוּ מַה שְּׁכַתְּב הָאָר"י ו"ל: "בְּרֵאשִׁית חֶסֶר מִן הַשְּׁלִישִׁי עֲשָׂרָה", פּוֹרֵשׁ: מְכָה
שְׁלִישִׁית שְׁהִיא כְּנָם חֶסֶר יו"ד. "מִן הַרְבִּיעִי שְׁשָׁה" שְׁהִיא מַכַּת עֶרֶב גַּם חֶסֶר
וּא"ו. "וְחֶסֶר מִן הַתְּשִׁיעִי שְׁשָׁה", שְׁהִיא מַכַּת חִשָּׁף גַּם כֵּן חֶסֶר וּא"ו. וּמַה שְּׁאָמַר
"כְּכַתְּבוּ", צוּרָה לֹמַר שְׁכֵן כְּתוּב בְּסִפְר תּוֹרָה חֶסֶר, כְּנִזְכָּר לְעִיל: וְזֶהוּ סְדוּ "אֱלוֹ"

עֶשֶׂר מֵתוֹכָם שֶׁהֵבִיא הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּמִצְוֹתָם, מִכּוֹן מִמֶּשׁ שֶׁ לֵלֶה אֲלֵפִים וּמֵאֲתִים וּשְׁמוֹנִים מֵלֵאכֵי חֲבֵלָה שֶׁהִכּוּ אֶת פְּרֻעָה וְאֶת הַמִּצְוֹתִים בְּמִצְוֹתֵיהֶם.

הַמְּמַנִּים בְּאֵלוֹ שֶׁ לֵלֶה רְקִיעִים: אֶחָד נִקְרָא ש-ר-ע, וְאֶחָד נִקְרָא ת-מ-ו-ד, וְאֶחָד נִקְרָא ב-י-ש-ה-א. גַּם בְּזֶה יֵשׁ סֵדוֹ גָּדוֹל וְנִפְלָא, אֵלּוֹ שֶׁ לֵלֶת אֲלֵפִים וּמֵאֲתִים וּשְׁמוֹנִים מִתְּנוּת שֶׁהִכּוּ אֶת פְּרֻעָה וְאֶת הַמִּצְוֹתִים בְּמִצְוֹתֵיהֶם כְּאִמּוֹר, שֶׁמְמַנִּים בְּאֵלוֹ שֶׁ לֵלֶה רְקִיעִים שֶׁל טְמָאָה, אָמַר לָנוּ הַכְּתוּב סֵדוֹ נִפְלָא וְנוֹרָא, וְתִשְׁנֶה הַמַּגִּיד כְּמוֹ שֶׁשָּׁנָה "אֵלּוֹ עֶשֶׂר מִכּוֹת שֶׁהֵבִיא "שֶׁבְּאֵלוֹ שֶׁ לֵלֶת תְּתוּבִים נִרְמְזִים הַשֶּׁ לֵלֶה רְקִיעִים שֶׁל טְמָאָה, וְשֶׁ לֵלֶת אֲלֵפִים וּמֵאֲתִים וּשְׁנוּמִים מֵלֵאכֵי חֲבֵלָה שֶׁהִכּוּ אֶת פְּרֻעָה וְאֶת הַמִּצְוֹתִים בְּמִצְוֹתֵיהֶם, כְּמַנְיֵן עֶשֶׂר מֵתוֹכָם: דְּהִנְנוּ עֵשׂר תּוֹאֲתוּי ש-ר-ע, מְכוּ"ת תּוֹאֲתוּי ת-מ-ו-ד, שֶׁהֵבִיא תּוֹאֲתוּי ב-י-ש-ה-א, רְמֵז לְאֵלוֹ שֶׁ לֵלֶה רְקִיעִים שֶׁל טְמָאָה שֶׁבָּהֶם יֵשׁ מְמַנִּים כְּמַנְיֵן שֶׁ לֵלֶה אֲלֵפִים וּמֵאֲתִים וּשְׁנוּמִים מֵלֵאכֵי חֲבֵלָה מִמֶּשׁ, כְּמַנְיֵן עֶשֶׂר מִכּוֹת דָּם צָפְרָדַע וְכוּ', וְהֵם שֶׁהִכּוּ אֶת פְּרֻעָה וְאֶת הַמִּצְוֹתִים בְּמִצְוֹתֵיהֶם, כִּי מֵלֵאכֵי חֲבֵלָה מְמַנִּים לְהַתּוֹכֵם אֶת הַרְשָׁעִים לְטַהֲרֵם מִעֲתוּבוֹתֵיהֶם כְּאִמּוֹר. וְעַל יָדוֹ הִכָּה אֶת פְּרֻעָה וְאֶת הַמִּצְוֹתִים בְּמִצְוֹתֵיהֶם עֶשֶׂר מִכּוֹת אֵלּוֹ, וְהוּא פְּלֵא גָדוֹל:

וְיֵמָּה שֶׁכְּתֹב הָאֵר"י ז"ל: "וְעַלֵּיהֶם הַשֵּׁר ד-ל-פ-ק-ט, "כְּפִנְתוֹ הוּא שֶׁשֶׁם זֶה שֶׁרְשׁוֹ צוּיָא מִמֵּלֶת הַמִּצְוֹתִים, וְהִנְנוּ: שֶׁשֶׁ לֵלֶה רְקִיעִים הֵם: עֵשׂר מְכוּ"ת שֶׁהֵבִיא וְכִפְרוּשׁ הַגָּאוֹן, וְנִמְשָׁד עַל הַמִּצְוֹתִים שֶׁהוּא שֵׁם ד-ל-פ-ק-ט בְּתוֹאֲיוֹת הַקְּדוּמָתוֹ לְתוֹאֲתוּי הַמִּצְוֹתִים, וְהֵמ"ם אֶחָנוּחָה הִיא מ"ם הַרְבּוּי וְאִינְהָ מִן הַשֶּׁרְשָׁה, וְרִמְזוֹ לְזֶה הַמַּגִּיד בְּמִצְוֹתֵיהֶם: "אֵלּוֹ עֶשֶׂר מִכּוֹת שֶׁהֵבִיא הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל הַמִּצְוֹתִים בְּמִצְוֹתֵיהֶם, "כְּלוֹמֵר הַתּוֹאֲיוֹת שֶׁהֵם קוֹדְמוֹת עַל אֲתוֹת הַיִּמְצְוֹתִים:

וְיֵמָּה שֶׁכְּתֹב הָאֵר"י ז"ל: "וְעַלֵּיהֶם וְעַל כָּלֵם הַשֵּׁר הַנִּקְרָא ת-ק-א, כְּפִנְתוֹ, כִּי רְאִשֵׁי תְּתוּבִים שֶׁל אֵלּוֹ עֶשֶׂר מֵתוֹכָם, דצ"ד עד"ש באח"ב, בְּגִימְטְרִיָּא ת-ק-א, כְּמַנְיֵן הַשֵּׁר מִמֶּשׁ, וְכְמַנְיֵן א-ש-ר, וְזֶהוּ סֵדוֹ כְּפִנְתוֹ הַכְּתוּב בְּסִדְרָא בֵּא: "וְלִמְעַן תִּסְפֵּר בְּאֲזֵנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּנֵי אֶת אֲשֶׁר הִתְעַלְלִיתִי בְּמִצְוֹתֵיהֶם", אֲשֶׁר דִּיקָא, שֶׁהוּא כְּמִסְפֵּר ת-ק-א, וְכִצּוּיָא בּוֹ הַרְבֵּה פְּסוּקִים אֲלֵף, שְׁמוֹנִים עַל זֶה לְסוּד אֲשֶׁר, כְּמַנְיֵן רְאִשֵׁי תִּיבְתוֹ שֶׁל עֶשֶׂר מֵתוֹכָם שֶׁבְּאֲרָנוֹ, וְיֵשׁ לָנוּ בְּזֶה סוּת נוֹדֶפְלָאִיּוֹכ. מְבֹדוֹ אֱלֹהִים הַסֵּתֵר דְּבָר:

וְיֵמָּה שֶׁכְּתֹב רַבְּנוּ הָאֵר"י ז"ל: "הַשֵּׁם ש-פ-ו שְׁבוֹ אֶחָד דָּוָד בֶּן יִשְׂרָאֵל, וְהַשֵּׁם אָמַר וְהִכָּה תוֹאֵם בְּמִצְוֹתֵיהֶם עֶשֶׂר מֵתוֹכָם, וְעַל הֵימָּה לְקוֹ חֲמִשִּׁים מֵתוֹכָם. וְהַשֵּׁם ת-ק-ל אָמַר וְהִכָּה תוֹאֵם בְּמִצְוֹתֵיהֶם אַרְבָּעִים מֵתוֹכָם, וְעַל הֵימָּה לְקוֹ מֵאֲתִים מֵתוֹכָם. וְהַשֵּׁם אֲשַׁצְהָ אָמַר וְהִכָּה תוֹאֵם בְּמִצְוֹתֵיהֶם חֲמִשִּׁים מֵתוֹכָם, וְעַל הֵימָּה לְקוֹ מֵאֲתִים וְחֲמִשִּׁים מִכּוֹת. "כְּפִנְתוֹ לְסוּדוֹ נִפְלָא וְנוֹרָא: פְּלִגְמָא דְרַבִּי יִסּוּי הַגְּלִילִי וְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְרַבִּי עֲקִיבָא הַמְּזוֹכֵר בַּהַגְּדָה. רַבִּי יִסּוּי הַגְּלִילִי אָמַר מִנְיָן, וְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר אָמַר מִנְיָן, וְרַבִּי עֲקִיבָא אָמַר מִנְיָן, וְזֶהוּ שֶׁכְּתֹב הָאֵר"י ז"ל: וְהַשֵּׁם ש-פ-ו אָמַר וְהִכָּה תוֹאֵם

במצרים עֶשֶׂר מִכּוּוּ, תַעֲלֵה הַיָּם לְקוֹ חַמְשִׁים מִכּוּוּת, רִמְזוּ לְרַבֵּי יִסְוֵי הַגְּלִילִיכ. יי רב"י יסו"י הגלילי" בגימטריא שפו, ומה שִׁפְתַּב שָׁבוּ אָחִזוּ דָּוִד בֶּן יִשִׁי, רִמְזוּ גַם כֵּן, דָּוִד בֶּן יִשִׁי" גימטריא שם שפו, שִׁבְתוֹאוֹ הַשֵּׁם זִנְקָא בָּא דָּוִד בֶּן יִשִׁי. וְרִמְזוּ גַם כֵּן מֵה שִׁפְתַּב בְּסִפְרֵי סְדוּי רָזָא, שִׁרְבֵי יִסְוֵי הַגְּלִילִי נִצְיָו דָּוִד בֶּן יִשִׁי. וְנֵה הַשֵּׁם הִפָּה תוֹאֵם. וּמִצַּד הַשֵּׁם ת-ק-ל לְקוֹ הַמְצָרִים בְּמִצְרַיִם אַרְבַּעִים מִתּוֹכ, וְעַל הַיָּם לְקוֹ מְאֵתִים מִתּוֹכ, רִמְזוּ לְסוּד רַב"י אֲלִיעֶזֶר"ר בְּגִימְטְרִיָא ת-ק-ל, וְהִינּוּ רַבֵּי אֲלִיעֶזֶר אֹמֵר, דִּנְקָא, שֶׁהוּא שֵׁם ת-ק-ל, לְקוֹ הַמְצָרִיִּים בְּמִצְרַיִם אַרְבַּעִים מִכּוּוּת, וְעַל הַיָּם לְקוֹ מְאֵתִים מִתּוֹכ. וּמֵה שִׁפְתַּב הַשֵּׁם א-ש-ז-ה לְקוֹ בְּמִצְרַיִם חַמְשִׁים מִתּוֹכ, וְעַל הַיָּם לְקוֹ מְאֵתִים וְחַמְשִׁים מִתּוֹכ, רִמְזוּ לְסוּד רַבֵּי עֶקִיבָא, שֶׁהוּא בְּגִימְטְרִיָא אִשְׁצ"ה עִם הַכּוּלָּל, שֶׁהַשֵּׁם הַזֶּה אָמַר שִׁיכּוּ הַמְצָרִיִּים בְּמִצְרַיִם חַמְשִׁים מִתּוֹכ, וְעַל הַיָּם לְקוֹ מְאֵתִים וְחַמְשִׁים מִתּוֹכ. הָרִי מְרַמְזִים אֵלָיו שֶׁ לָּהּ שְׂתוּמ שִׁפ"ו תַּק"ל אִשְׁצ"ה בְּאֵלּוּ הַשְּׁלֶשֶׁה תִּנְאָיִם. רַבֵּי יִסְוֵי הַגְּלִילִי בְּגִימְטְרִיָא שִׁפ"ו, רַבֵּי אֲלִיעֶזֶר בְּגִימְטְרִיָא תַּק"ל, רַב"י עֶקִיבָא בְּגִימְטְרִיָא אִשְׁצ"ה, וְהוּא סְדוּ נִפְלָא וְנוֹרָא. רָזָא דְרִזּוּיִן. סִתְרָא דְסִתְרִיִן. הִינּוּ כְּאֲשֶׁר כְּתַבְתִּי לְמַעַלְתָּ כְּבוֹד תּוֹרָתוֹ, וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר עוֹן:

וּמֵה שִׁפְתַּב רַבְּנוּ הָאָר"י ז"ל: בְּמֵה שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְכַב, הוּ מְרַפָּא הַגְּלוּת, מֵה פִּשְׁעוּ מֵה חֲטָאוּ אֲתוּבִינּוּ וְכוּ, כְּפִנְתּוֹ: בְּאֵלּוּ עֶשֶׂר מִתּוֹכ שֶׁהֵם דַּצ"ךְ עַד"ש בַּח"ב, נְרַמְזִים בְּאֵלּוּ תוֹאֲתוּי סְדוּ וְטַעַם יְרִידַת אֲתוּבִינּוּ לְמִצְרַיִם, כְּמוֹ שִׁפְתַּבְתִּי לְמַעַלְתָּ כְּבוֹד תּוֹרָתוֹ. וְהִנֵּה בְּאֵלּוּ הַמִּתּוֹכ הִפָּה תוֹאֵם, וְנִרְפָּא תוֹאֲנוּ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהִפָּה בְּהֵם מְכָה רַבָּה אֲצַבַּע אֱלֹהִים הִיא, וּמִן הַמְכָּה עֲצָמָה בָּאָה רְפוּאָה לְיִשְׂרָאֵל, שֶׁגִּאֲלָם הַקְּדוּשׁ וְךָ בְּהוּא דוּר, וּכְמוֹ שִׁפְתַּבְתִּי.

וּמֵה שִׁפְתַּב: "מֵה פִּשְׁעוּ" וְכוּ, צוּרָה לֹמֵר: בְּאֵלּוּ הַמִּתּוֹכ נְרַמְזוּ הַחֲטָא שֶׁל אֲתוּבִינּוּ שֶׁגָּרַם יְרִידַת מִצְרַיִם. וְיֵשׁ לָנוּ סְדוּ נִפְלָא וְנוֹרָא לְתַרְךָ קְשִׁיָּא זוֹ מֵה שֶׁהַקְּשִׁי מַעַלְתָּ כְּבוֹד תּוֹרָתָם עָלֵי, אֲבָל גַּם זֶה נִיחָא כְּאֲשֶׁר כְּתַבְתִּי לְמַעַלְתָּם, נִפְלְתוּא מִתּוֹרָתוֹ הַקְּדוּשָׁה וְהִטְהוּרָה.

וּמֵה שִׁפְתַּב הָאָר"י ז"ל: שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא גִּאֲל תוֹאֲנוּ בְּשְׂתוּמ אֵלּוּ דַּע"ב צַד"א כַּשְׁח"ב, כְּפִנְתּוֹ פִּי הַתּוֹאֲתוּי רְתוּנוּשָׁא שֶׁל דַּצ"ךְ עַד"ש בַּח"ב הֵם דַּע"ב, וְהַתּוֹאֲתוּי שְׁנֵתוּי הֵם צַד"א, וְהַתּוֹאֲתוּי הָאֲחֵתוּנוּר הֵם כַּשְׁח"ב, וְנְרַמְזִים בְּאֵלּוּ הַשֵּׁ לָּהּ שְׂמוֹת הַרְפוּאָה שֶׁרַפָּא הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל, שֶׁגִּאֲל תוֹאֲנוּ בְּהֵם, הָרִי בְּתוֹאֲן הַמִּתּוֹכ שֶׁהִכּוּ בְּהֵם הַמְצָרִיִּים, נְרַמְזִים הַגִּאֲלָה וְהַרְפוּאָה לְיִשְׂרָאֵל. וְיֵהָא רַעְוָא לְפָנֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁיִּרְאֵנוּ בִּיאַת מְשִׁיחֵנוּ בְּמִהְרָה בְּיָמֵינוּ, עִם הַמְּלָאכִים הַשְּׂיִכִּים לְגִאֲלָה, וּיְקִיִּם בְּנוּ מִקְרָא שִׁפְתוֹב: כִּימֵי צִאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאנוּ נִפְלְאוֹא, תִּמְן נִצַּח סֵלָה:

שמירה למגיפה ר"ל מבעל ה'ישמח משה' זצוק"ל.

ב"ה

שמירה למגפה ר"ל

בדוק ומנוסה, מהרב הצדיק

מהור"ר משה טייטעלבוים זצלה"ה

בזה השער	לא יבוא צער
בזה הדלת	לא יבוא בהלת
בזה הפתח	לא יבוא רצח

ו	י	ה	ע	מ	ה	ד
פ	י	ה	ט	ה	ה	ס
ו	י	ה	פ	ל	ה	ל
ז	ת	ה	ע	צ	ה	ר
ה	מ	ה	ג	פ	ה	ה

רבשיע

כשם שפסחת על בתי בני ישראל במצרים ולא נתת המשחית לבוא אל בתיהם כן תעצור המשחית מלבוא אל בתינו ובבתי כף ישראל אמן סלה ועד:

אימי דאברהם אבינו
 אמת לאי בת כרנבו
 ושם בת אשר שרח

דוא האטמאן שוין געפאקט געמוזעלט אין געשארלאכט

הרב יעקב שלמה צין

בזמן המגפה בר מנן, טוב לכוון תמיד בשם זה

[האריז"ל שער רוח הקודש דצ"ד]

נ-ג-ך

רק לכוון [להרהר] ולא להוציא בפה

סגולה מהרש"ש הק'

יעוי' בספר 'שורשי השמות' (א' אות רנ"ג) שהביא שם הרב המגיה מהרש"ש הקדוש סגולה להנצל ממגיפה וז"ל אגל"א סוד ה' ליראיו לזמן המגיפה משם הרב החסיד כמוהר"ר שלום שרעבי מזרחי שרעבי זצוק"ל, יקח מאה כרזאש של זכוכית [היינו חרוזים], ויקשור אותם בחוט, ויאמר על כל אחת ואחת בשעה שמכניסה תוך החוט שם **אגל"א** בניקוד, וכשישלים כולם יאמר גם כן ג' מזמורים תהלים אלו: אלהים יחננו (מזמור ס"ז), ומזמור לדוד ה' רועי (מזמור כ"ג), ומזמור מכתם לדוד (מזמור ט"ז), ויתלה אותם אחר הפתח מבפנים, ויניחם שם עד שתעצר המגיפה, ובעזרת ה' לא יתן המשחית לבוא אל ביתו אכי"ר על"כ. (וכן מובא בספר 'דבק מא"ח מערכת מ' אות יח).

תפילה מהגאון הראשל"צ הר' יצחק יוסף שליט"א

לאמרה בעת פתיחת ההיכל

Yitzchak Yosef
The Rishon LeZion Chief Rabbi of Israel

יצחק יוסף
הראשון לציון הרב הראשי לישראל

בס"ד, ט' אדר הש"ס

תפלה לעצירת המגפה האחרונה 'קורונה', ה' ישמור ויצייל

לאומרה בעת פתיחת ההיכל בשבת ובשני וחמישי

יהי רצון מלפניך ה' אלוהינו ואלוהי אבותינו, שתתמלא ברחמים על כל יושבי חבל, ועל יושבי הארץ זו, והגן עליהם מכל נזירות קשות ורעות המתרגשות ובאות לעולם, ותצילנו מכל נגע מגפה חולי ומחלה. וכל החולים שנדבקו במחלה תרפאם רפואה שלימה. לך ה' הגדולה והגבורה והתפארת והנעצז וההודו, כי כל בשמים ובארץ לך ה' הממלכה והמתנשא לכל לראש, ואתה כידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, וכידך כח וגבורה לגדל ולחזק ולרפא אנוש עד דכה, עד דכרובה של נפש, ולא יפלא ממך כל דבר.

לכן, יהי רצון מלפניך האל הנאמן אב הרחמים, הרופא לכל תחלואי עמו ישראל, אתה רופא נאמן, תשלח מרפא וארוכה ותעלה ברוב חסד וחנינה ותמלה לכל החולים שנדבקו במחלה הזאת, אנא ה' יהמו נא רחמיך על כל יושבי חבל, ועל כל עמך ישראל, עמוד נא מכסא הדין ושב על כסא הרחמים, ותכנס לפניך משורת הדין, ותבטל מעלינו כל גזרות קשות ורעות, "וַיַּעֲמֵר פָּנָיו וַיִּסְלַל וַיַּצְעַר הַמַּגָּפָה". וגזור עלינו גזרות טובות ישועות ונחמות למען רחמיך, ותקרע רוע גזר דיננו, וייקראו לפניך זכותינו, קומה עזרתה לנו וסדינו למען חסדיך.

שמע נא לקול תחינתנו, כי אתה שומע תפלת כל פה, ברוך שומע תפלה.

יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך ה' צור וגואלי

ויתקיים בנו מקרא שכתוב "קל הַסְּפֹלָה אֲשֶׁר שִׁמְתִי כַמַּצְרִים לֹא אֲשִׁים עֲלֶיךָ כִּי אֲנִי ה' רַפְאֵךְ", אמן.

מכתבים

אדר תש"פ

מרן שר התורה הגר"ח קנייבסקי שליט"א
בענין הזהירות מלה"ר, ולהתחזק בענוה והעברה על המידות

ד' ס' אדר תש"פ

דדדד החשש התדירות ממחלת הקיונה
היא שאל להתחזק להצטרף אלשה"ה ונכילות בדאי' בצי"כין טו"
הוא הדד"א בין איש לאישתו אמרה תורה דדד ישר, ולהתחזק
דמדת הצנוה ולהצטרף על אמותיו כמ"ע הרא"ש דפי' לשלמי הויירות
וכי להתחזק ותגן השגה אליו ואל ינו דיגה ללא יחזי אהב אה"א חייך נוסף

ה' אדר תש"פ
הרב הראשי הר' דוד לאו שליט"א
בענין נישוק מזוזות.

1 מתוך 1 Lau
of Israel
President of the Great Rabbinical Court

דוד לאו
הרב הראשי לישראל
נשיא בית הדין הרבני הגדול

בס"ד. ה' אדר, תש"פ
1 מרץ, 2020
שח - 322

לכבוד

שם

מס

טל

שלום וברכה

הנדון: נישוק מזוזות

ראשית, אודיש בשלומך ואקוה כי השמחה עמך, כריגל.

לידיעתך, אין כל מצוה וחובה לנשק מזוזה. ישנו מנהג שיש לו מקורות קדומים על כך שנהגו לגעת במזוזה, ורק בשלב מאוחר יותר החלו לנהוג גם לנשק.

כשהחלו להיות מודעים לעובדה שדבר זה יש בו חשש סכנה, כבר במאה התשע עשרה אוח מהאדמו"רים המפורסמים קבע שיש להזהר מהדבר. וכן מורי ורבי הרב שלמה זלמן איירבך לא ראה ערך בנישוק הדי והיה רק מניח ידו על המזוזה.

בימים אלו, של"ע אנו עדים להתפשטות מחלה קשה, אין ספק שאין לנשק מזוזות ואין לגעת בהם כלל. די בכך שאדם יחשוב עת כניסתו ויצאתו שאכן הדברים שנכתבים במזוזה, זה ילווה אותו בהמשך דרכו.

כבר הבעתי דעתי בנושא מחלת הקורונה, שחובה לנהוג לפי הוראות הגורמים האמנים על בריאות הציבור.

מודה לך על ערנותך בנושא זה ועל האיכפתיות שאתה מגלה לכלל. תזכה לאריכות ימים ושנים מתוך בריאות איתנה.

בברכה

דוד לאו
הרב הראשי לישראל
נשיא בית הדין הרבני הגדול

ט"ו אדר תש"פ
הראשל"צ הרב יצחק יוסף שליט"א
בענין הציות להנחיות משרד הבריאות

Yitzchak Yosef
The Rishon Lezion Chief Rabbi of Israel

יצחק יוסף
הראשון לציון הרב הראשי לישראל

בס"ד, ט"ו אדר תש"פ, פ"842-25

קריאת קודש

בהתאם למצב ובעקבות הסכנה הצפויה להתפשטות מגיפת הקורונה, ראשית כל, יש להעמיר בתפלה להקב"ה שיעצור את המגפה, ורצוי בעת פתיחת ההיכל לומר פרק תהלים, ותפלה מיוחדת שכתבנו בענין עציירת המגפה. ורפואת החולים.

מאחר ורבו הפניות בנושא עם שאלות שונות בענייני הלכה הקשורים בענין, כאתי בזה להבהיר כי אין שום הנחייה הלכתית שגוברת על הוראות משרד הבריאות. ההנחייה ההלכתית בנושא, היא לציית באופן מוחלט לכל הוראות משרד הבריאות ללא יוצא מן הכלל וכל הוראה היוצאת על ידם היא כהוראה הלכתית לכל דבר ועניין.

תורתנו היא תורת חיים, ומצווה אותנו ונשמרתם מאד לנפשותיכם, ועוד אמרה התורה, וחי בהם, ודרשו חכמים בגמ' יומא פה: ולא שימות בהם. ולכן פיקוח נפש דוחה את כל התורה כולה, חולה שיש בו סכנה אוכל ביום הכפורים, מחללים שבת על חולה שיש בו אפילו ספק סכנה. וכמו שכתב הרמב"ם (פי"ב מהלכות שבת הלכה ג) בזה הלשון: "ואסור להתמהמה בחילול שבת לחולה שיש בו סכנה, שנאמר 'אשר יעשה אותם האדם וחי בהם ולא שימות בהם'."

וכבר כתבו התוספות (כ"ק ג.) "יותר יש לאדם לזהר עצמו שלא יזיק אחרים משלא יזיק", ובודאי שבכלל היאסור להזיק את חברו, גם החובה למנוע מצב העלול להרביק את חברו במחלה ח"ו.

הגאון רבי עקיבא איגר זצ"ל פירסם קריאה בתקופה בה השתוללה הכולי-רע באירופה וכתב שם: "כבר הזהרתי פעמים הרבה אזהרה אחר אזהרה שיהיו הנהגתם... כפי אשר סידרו, ואשר שפטו הרופאים... ולא יעברו על דבריהם".

לכן ההנחיה ההלכתית היא להצמד להוראות משרד הבריאות במילואן, ויש לפעול אך ורק על פיהן. כמו כן, לבקשת משטרת ישראל יש להמנע בשלב זה מלהגיע אל הכותל המערבי ולקיים שם תפילות המוניות. וכל איש ואשה יתפללו בסמוך לביהם, עד אשר יעבור זעם וירחמו מן השמים.

גם בתי כנסת גדולים לא יקיימו תפילות עם צבור גדול אלא יחלקו את ציבור המתפללים באופן שיעמוד בדרישות משרד הבריאות.

לענין חתונות, אין לדחות בשום אופן את החתונה, ויש לקיימן כמועד באופן מצומצם כפי ההנחיות. בתפלה לבורא עולם שישלח רפואה שלימה לכל החולים, ויעצור המגפה והמשחית מעלינו ומעל כל ישראל, ומעל כל יושבי תבל. ונשמע בשורות טובות, ישועות ונחמות, אמן.

בברכת התורה,

יצחק יוסף

הראשון לציון הרב הראשי לישראל
נשיא הרבנות הראשית לישראל

י"ט אדר תש"פ
מרן הגר"ח קנייבסקי שליט"א
בענין לא פסקה ישיבה

בס"ד, י"ט אדר תש"פ

בעת שזקוקים אנו לרחמי שמים מרובים לשמור על בריאות עמנו, ודאי ראוי להתחזק בלימוד התורה, להיזהר מלשה"ר ורכילות, להתחזק במידת הענווה ולדון לכף זכות.

וכבר אחז"ל [יומא כ"ח ב'] מימיהם של אבותינו לא פסקה ישיבה מהם, ועוד אמרו [שבת קי"ט ב'] אין העולם מתקיים אלא בשביל הבל תינוקות של בית רבן, והם השמירה הגדולה ביותר שלא יבוא המשחית לחדרי ישראל.

מ"מ ודאי חמירא סכנתא מאיסורא, ועל כולנו להשתדל מאוד בכל הדברים הצריכים זהירות, כגון לחלק את הלומדים ולהניח רווח בין עדר לעדר, גם להקפיד שיהיו חדרי הלימוד ובתי המדרשות מאווררים כראוי, ולמנות משגיחים שישמרו על הנקיון הנצרך מהכרח הבריאות. וכל מי שיש לו אפילו ספק ספיקא של חולי אצלו או אצל משפחתו, ואפילו רק נזקק לבידוד לפי ההוראות, ימנע עצמו מבית המדרש ואל יהיה חב לאחרינא, וכל זה בבחינת תנאי קודם למעשה, וראשי הישיבות ומנהלי התי"תים יעמדו על המשמר.

ובודאי עלינו להתעורר ליראת שמים ולתשובה וכמאמרם [יבמות ס"ג א'] אין פורענות באה לעולם אלא בשביל ישראל, ולהתחזק באמונה על מיעוט כוחי ועוצם ידי של כל המדינות בעת הזאת, אמנם לבטוח בהקב"ה שמשגיח על כל יצוריו ואין אדם שיפגע בו הנגיף אם לא יכריזו מלמעלה, וזכות התורה וכל החיווקים תעמוד לנו לשמירה וישועה.

י"ט אדר תש"פ
ג' ע"א
א"ח א"ת א"ב

י"ט אדר תש"פ
הראשל"צ הרב יצחק יוסף שליט"א
בענין חובת השמירה על היגיינה, ותפילה במנין

Yitzchak Yosef
The Rishon LeZion Chief Rabbi of Israel

יצחק יוסף
הראשון לציון הרב הראשי לישראל

בס"ד, י"ט אדר תש"פ, 25-849/פ'

אל אחינו בית ישראל היושבים בארץ הקדוש ובכל קצוות תבל,
שלומכם ישגא לעד.

בימים אלו שלצערנו הרב רבים נמצאים בהסגר בגלל וירוס הקורונה אשר רבים חללים הפילה ברחבי העולם. שומה עלינו לשוב אל אבינו שבשמים, ולב יודע מרת נפשו על מה עליו לשוב ולהתחזק בשעה קשה זו.

כמו כן, מחובת ההשתדלות של כל אחד ואחד גדולים וקטנים, לציית להוראות רשויות הבריאות המתפרסמות ומתעדכנות בכלי התקשורת, וחלילה וחס לא לזלזל בכך. ובפרט כאשר שומעים על המתרחש בימים אלו ברחבי העולם רחמנא ליצלן. והנה, חלק מההנחיות הללו כתובות מזה שנים רבות בספרי גדולי ומאורי הדרות, וכפי שכותב הגאון מרן רבינו חיים פאלאג'י זיע"א, שקיבץ כעמיר גורנה עניינים רבים על המגיפה בספרו רפואה וחיים (פרק ה), וזו לשונו (שם אות נד): **הוי זהיר להרחיק עצמך ממי שהוא ניגף וממלבושיו ומשכונתו. ועוד כתב (שם באות ס): וקודם צאתך מבתך תרחץ פניך וידיך בחומץ עם מי וורדים וכו'. ע"ש. ולכן יש להיזהר בכך.**

ובהיות ושאלוני לענין תפלה בציבור, הא לך לשונו של הגאון מרן רבינו חיים פאלאג'י זיע"א (שם אות מח) שכתב בשם שו"ת הרשב"ש (סי' קצ"ה): **הבל תינוקות של בית רבן ותפלה בצבור בעשרה, הוא ענין גדול ותקנה לזמן מגפה. עכ"ל. ולכן אל ימנע האדם את עצמו מלהתפלל בציבור, ויעשו הכל עפ"י הנחיות הרופאים, וכפי שהתריע על כך הגאון רבי עקיבא איגר זצוק"ל בשלהי שנת תקצ"א עת השתוללה מגיפה (הובא בחידושיו לנדרים דף כט מספר אגרות סופרים סי' כט) וז"ל: בענין תפלה בבית הכנסת, לדעתי זה אמת, שהקיבץ במקום צר אינו נכון, אבל אפשר להתפלל כתות כתות ובכל פעם במתי מעט, ערך ט"ו אנשים וכו', ולחוש שלא ידחקו אנשים יותר מהסך הנ"ל לבא לבית הכנסת, ואפשר ע"י עמידת שומר מפאליציי (שוטר) להשיג בזה, שמאחר שיש כבר כפי המספר, אל יניחו לאחר לבא לשם עד אחר שישלימו הם וכו'. עכ"ל. ישמע חכם ויוסף לקח.**

כמו כן, חובה קרושה על כל אחד ואחד לשתף עצמו בצרת הציבור, ולומר לאחר תפלת העמידה את **נוסח אבינו מלכנו** (מלכד הקטעים הקשורים לעשרת ימי תשובה בלבד), ולכוון בכך ובפרט באומרו: **"אבינו מלכנו מנע מגפה מנחתך".** וכבר פרסמנו נוסח תפלה שיש לומר בפתיחת ההיכל ביום שבת ובימי שני וחמישי. והן אל כביר לא ימאס תפלת רבים. ויחיש לגאלנו גאולת עולם. ויקיים בנו דברי חז"ל (ר"ה יא ע"א; וזה"ק פרשת משפטים רע"א מהימנא דף קכ ע"א): **"בניסן נגאלו ובניסן עתידין להיגאל".** וכימי צאתנו מארץ מצרים יראנו נפלאות. ה' עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום.

בברכת תורה,

יצחק יוסף

הראשון לציון הרב הראשי לישראל
ונשיא הרבנות הראשית לישראל

כ"א אדר תש"פ
מכתב הרבנות הראשית
בענין טבילת טהרה לנשים

הרבנות הראשית לישראל
THE CHIEF RABBINATE OF ISRAEL

כ"א, כ"א אדר, תש"פ, 17.6.2020
ש"ד - 359
2-19-9-867 ט"ז

טבילת טהרה לנשים

בימים אלו עם המאבק נגד נגיף הקורונה הגיעו אל שולחנו שאלת טבילת נשים לטהרה.

לאחר שבררנו את הנושא, בהתייעצות עם הנהלת משרד הבריאות, עליה כי מקוואות הטהרה עומדים בכל התנאים הנדרשים ואין כל חשש חיילה להיפגע או להדבק, המקוואות מחויבים ומפיקחים כראוי.

הגיע אלינו מידע שיש מי שרוצה להורות שאין צורך בימים אלו להיטהר ע"י טבילה במקוואה ובמיו הדעה שבתנאים מסוימים אין צורך לטבול במקוואה טהרה אלא אפשר גם בדרך אחרת.

ראינו את אשר כתב והגנו להביע את דעתנו, דעת תורה, שאין להעלות על הדעת אפשרות כזאת, מאז ומעולם היו כאלה שהביעו דעתם הנפסדת בנישא השוב וה, ורצו לומר שלכאורה אין הבדל בין "מקוה טהרה" או מים שאובים באמבטיה בבית, ועוד ניסו לחזק טענתם שאמבטיה בבית התייגת יותר.

על נשות ישראל לידע כי אין בטבילה באמבטיה או בכריכה שום טהרה, כל הרעיונות של כמות מים גדולה טובים רק לנגיף והגינה ומי שעושה כן נשארת עדיין באומאמה. עליה לדעת שכל עוד לא טבלה במקוואה כשר הרי היא כניזה גמורה ואסורה לבעלה. טהרה כהלכתה היא כחוראת השולחן צרוך וכמסורת ישראל.

ידועים אנו את מסורות הנפש של נשות ישראל על שמירת טהרת הבית ואנו מחזקים בזאת את ידותן, המשיכו לטמור על קיום ההלכה כראוי ואל תשנו אל דברי שקר והצעות שוא, כי בנפשנו הדבר.

דוד לאו

הרב הראשי לישראל
נשיא בית הדין הרבני הגדול

יעצקא יוסף

הראשון לציון הרב הראשי לישראל
נשיא מועצת הרבנות הראשית

חברי מועצת הרבנות הראשית לישראל

הרב שמעון אליעזר	הרב יעקב פריץ	הרב רצון שרידי
הרב יעקב רוז'ה	הרב יעקב רלב"ג	הרב יעקב גרוסמן
הרב אליעזר שנתח וויס	הרב יעקב שפירא	הרב שמואל אליחי
הרב יהודה דרעי	הרב אייל קרום	הרב יעקב לוי

כ"ב אדר תש"פ
הראשל"צ הר' יצחק יוסף שליט"א
בענין בית הכנסת - שבת

Yitzchak Yosef
The Rishon Lezion Chief Rabbi of Israel

יצחק יוסף
הראשון לציון הרב הראשי לישראל

בס"ד. כ"ב אדר תש"פ

לכבוד

שר הבריאות

הרב יעקב ליצמן שליט"א

שלום וישע רב,

באשר נשאלתי על ידכם בעניינים הנוגעים לשמירת השבת לאור התפשטות מחלת הקורונה, אשר רבים חללים הפילה ברחבי העולם, ובארצנו הקדושה יש כבר מאות חולים מאומתים ל"ע, ועוד אלפים ורבבות אשר נמצאים בבידוד, ובמערכת הבריאות עורכים בימים אלו בדיקות רבות כדי לגלות כמה שאפשר את החולים, וכאשר מתברר להם על חולה מאומת, מיד מפנים אותו לבית חולים או למלונת בהתאם למצבו, ולאחר שמבצעים "חקירה אפידמיולוגית" ויודעים את המסלול שעבר מאז שנרבק, מיד מוריעים לכל מי ששהה בקרבתו שעליו להיבנס בבידוד. ועל כן התעוררו כמה שאלות, כיצד יש לנהוג בשבת הקרובה כדי להגן על החולים, ולהגן על הבריאים, ולמנוע התפשטות המחלה.

ראשית, יש להקדים, כי אנחנו סומכים לגמרי על החלטות הרופאים, ומחויבים שלא לסור מהנחיותיהם, ובכלל זה גם לענין חילול שבת במקום שיש חשש פיקוח נפש אשר הוא רותה את כל התורה כולה, וכמו שאמרו חז"ל במסכת יומא (פה:), חלל עליו שבת אחת כדי שישמור שבתות הרבה, וכן למדו ממה שנאמר בפסוק "יחי בהם" ולא שימות בהם. ולכן במקום חשש חולי שיש בו סכנה, מצוה לחלל עליו את השבת, והוריו הרי זה משובת, והשואל הרי זה שופך דמים, וכמבואר בשלחן ערוך או"ח (סי' שכת סע"ף ב).

ולאור זאת הנני להשיב בס"ד.

א. אין ספק שכל מי שנברק לקורונה עליו להשאיר בשבת מכשיר פלאפון זמין שיוכל לענות להם, אם רואה שהשיחה מגיעה מקופת החולים, ואז יוכלו לעדכנו על מצבו, ולאן עליו להתפנות. וגם כשיש ספק אם השיחה מקופת החולים, יש לענות.

ב. גם מי שלא נברק לקורונה, י שאיר בשבת את מכשיר הפלאפון זמין, כדי שאם ימצא שהוא שהה בקרבת חולה מאומת ועליו לשהות בבידוד, יוכלו להודיעו לו על כך בהקדם. כדאי להקים קו טלפון חירום המיוחד להודעות כאלו, ולפרסם לכלל הצבור את מספר הקו הזה, וכל מי שיתקשר אליו מהמספר הזה יענה מיד.

ג. בנוסף, יש להקים מערך רכבים עם כרוז שיכריז בשבת בריכוזים דתיים וחרדיים על חובת בידוד, לפי האזורים שיתברר במהלך השבת שחייבים בבידוד.

ד. ובענין השאלה לגבי בתי כנסת שבתוך בתי החולים, יש להורות לסגור את כל בתי הכנסת הללו בימים אלה, כיון שהמחלה הנ"ל פוגעת בעיקר במי שמערכת החיסון שלו נמוכה, ובדרך כלל המתפללים באותם בתי כנסת הם החולים והרופאים אשר סכנתם מרובה יותר, מה גם שברוך כלל בתי כנסיות אלו קטנים וצפופים, וקשה מאוד ליישם את הוראות הרופאים שלא להתקהל יותר מעשרה בני אדם, וכן להתרחק לפחות שני מטרים בין אדם לאדם. ועת לעשות לה' הפרו תורתך.

בברכת התורה ולומדיה

יצחק יוסף

הראשון לציון הרב הראשי לישראל

כ"ב אדר תש"פ
הגאון המשגיח הרב סלמון שליט"א
מכתב חיזוק

מכתב חיזוק מאת מרן המשגיח שליט"א

בס"ד

כב' אדר תש"פ

אל כבוד בני הישיבה שיחיו לאו"ט

הננו עומדים תוך מצב נורא וכל מאורעות העולם משמיע לנו את יקולו של אליהו וצריכים להתבונן מהו העבודה המוטלת עלינו ומה רוצה הקב"ה מאתנו, זה ודאי דבימים אלו אחר שיצאנו מגאולת פורים שבאה יחד עם הדר קבלוה מרצון, ועומדים קרוב לימי הפסח שכל תכליתו של יצי"מ הוא 'בהוציאך את העם ממצרים תעבדון אלקים על ההר הזה' לא בא הקב"ה לעשות אצלינו רפיון, אלא אדרבה רוצה מאתנו שיתחזקו ביתר שאת וביתר עז בתורה, ובתפלה שיהיו חזקים ובריאים למען לעשות רצון אבינו שבשמים, ותפילתינו שהקב"ה ברוב רחמיו וחסדיו יקבל את עבודתינו ברצון וירחם עלינו ועל כל עמו ישראל בכל מקום שהם ויוציאו מצרה זו, לזכות בקרב ממש לגאולה שלימה.

החותם מתוך צפייה לישועת ה' ולהרמת קרן התורה

מ.ה.פ. חיים סלמון

כ"ו אדר תש"פ
הרב הראשי הר' דוד לאו שליט"א
גזירת תענית

David Lau
Chief Rabbi of Israel
President of the Great Rabbinical Court

דוד לאו
הרב הראשי לישראל
נשיא בית הדין הרבני הגדול

כס"ד. כ"ו אדר, חש"פ
22 מרץ, 2020
שה-368 שס

עת צרה היא ליעקב

ימים קשים עוברים על כלל ישראל ועל העולם כולו.

בשעה זו עלינו לעשות חשבון נפש. כיהודים מאמינים בני מאמינים אנו יודעים כי יד ההשגחה העליונה עושה זאת והיא באה לומר לנו משהו, "אין אדם נוקף אצבעו מלמטה אלא אם כן מכריזין עליו מלמעלה".

המצב קשה, כולם חוזים את להט החרב המתהפכת שמכה בכל רחבי תכל. בעת כזאת, כדי כבוד עם הקפדה מלאה על הנחיות גורמי הרפואה, על כל אחד לבחון דרכו ולהיטיב מעשיו. הן במצוות שבין אדם לחברו הן מצוות שבין אדם למקום.

ביום רביעי השבוע יחול ערב ראש חודש ניסן. לשיטת רבי יהושע שבניסן נברא העולם זהו ערב ראש השנה, יום תפילה ותחנונים. אבקש שכל מי שיכול יקבל עליו תענית, לפחות חצי יום. מי שקשה לו הדבר, או מסוכן בריאותית, יקבל על עצמו תענית דיבור.

בתפילה המנחה נתפלל את סדר הסליחות המקובל לישועה מדורי דורות, סדר תפילת יום כיפור קטן (גם יחיד יאמר. כשאת אמירת י"ג מידות רחמים יש לומר בטעמי המקרא כאדם הקורא בתורה).

זהו הטוב יאזין תפילתנו ויעננו ויפדנו מכל גזירות קשות, ישיע ברחמי הרבים את עמו ישראל ואת כל בני הבל הזקוקים לכך.

כעתיקה המצפה לרחמי שמים

דוד לאו
הרב הראשי לישראל
נשיא בית הדין הרבני הגדול

כ"ז אדר תש"פ
 מרן שר התורה הגר"ח קנייבסקי שליט"א
 קבלת תענית

כ"ז אדר תש"פ
 אמר' ביבמות ס"ג א' אין פורענות באה לעולם אלא בשביל ישראל, והנה בשנה האחרונה היה הרבה בטול תורה בעוונותינו הרבים, לכן על כל א' וא' להתחזק בכל כחו ולהשתדל להרבות בלימוד התורה, ובכחה להגן ולהציל מכל מרעין בישין כדאי' בסוטה כ"א א'.

עוד היו מייעצים לעת הזאת להתענות בער"ח ניסן חצי יום ולהתפלל תפילת יו"כ קטן, ועיקר התענית הוא התפילה, והקב"ה יאזין לשוועתנו ויאמר לצרתנו די וישלח רפו"ש במהרה לכל חולי עמך ישראל.

הרוצה להתענות כל היום או חצי יום יזכור לקבל התענית ביום שלישי הבעל"ט בתפילת המנחה ויוכל לומר ענו במנחה ביום רביעי, בדיעבד אפשר לקבל עד הלילה, ויש מתירין גם בלילה.

המתענה חצי יום בלי קבלה אינו יכול לומר ענינו, אבל יש גם בזה זכות. אפשר לומר בשעת קבלה "בלי נדר" או עד שארצה [אך אם לא יתענה עד אחרי תפילת המנחה לא יאמר עננו].

ואב הרחמים יאמר למלאך המשיחית די במהרה

חיים קנייבסקי

כ"ז אדר תש"פ
מכתב הרבנות הראשית
גזירת תענית

הרבנות הראשית לישראל
THE CHIEF RABBINATE OF ISRAEL

בס"ד, כ"ז אדר תש"פ, 23 מרץ 2020
'פ/883-25-19-2

תפילה וצום עולמי

מועצת הרבנות הראשית לישראל, מכריזה על יום רביעי כ"ט אדר תש"פ (25.03.2020), ערב ר"ח ניסן כיום תפילה עולמי עם תענית עד חצות היום להסיר את מחלת הקורונה מקרבנו.

על כל רבני הערים ורבני השכונות והקהילות בארץ ובעולם לקיים תפילות בבתי הכנסת ובמקומות התפילה במניינים של עשרה, עם הפרדה של שני מטר בין אדם לאדם. ניתן להוסיף מניינים גם בעזרת הנשים ובחדרים הסמוכים לבית הכנסת.

בישראל יש להתחיל את התפילה בשעה 16:30 אחה"צ (ברוק). כמו כן יש להתענות מעלות השחר עד חצות היום, חולים ומי שקשה להם התענית יקבלו על עצמם תענית דיבור.

זמני התפילה: 16:30 תפילה. 17:30 תזוילים. 18:00 קבלת עול מלכות שמים.

סדר התפילה: בני ערות המדוח – סליחות עם תקיעת שופר, **עדות אשכנז** – סדר יום כיפור קטן. ואח"כ תפילת מנחה, דברי חיוק באמונה וביטחון, תפילת ערבית.

דוד לאו
הרב הראשי לישראל
נשיא בית הדין הרבני הגדול

יצחק יוסף
הראשון לציון הרב הראשי לישראל
נשיא מועצת הרבנות הראשית

חברי מועצת הרבנות הראשית לישראל

הרב רצון ערוסי	הרב יצחק פרץ	הרב שמעון אליטוב
הרב יצחק רלב"ג	הרב יעקב רדזה	הרב אריה שטרן
הרב יעקב שפירא	הרב אליעזר שמחה רייס	הרב יצחק גרוסמן
הרב אייל קרים	הרב יהודה דרעי	הרב שמואל אליהו
		הרב יצחק לוי

כ"ח אדר תש"פ
הרב משה בראנדסדארפער שליט"א
פסק הלכה שאין להתענות

פסק הלכה שאין להתענות כלל

MOSHE BRANDSDORFER

RABBI OF

**HEICHAL HORO'OH
JERUSALEM**

3 ZONNENFELD ST. TEL. 972-2-5322775
HOME: 972-2-5370033

משה בראנדסדארפער

אב"ד ור"מ היכל הוראה ירושלים

נשא כותב המכתב חשבון תשלומי בארץ הקודש

מימון אגודת סוף היובל בשם ר"מ

מחבר ספרי "היכל הוראה" תשובות והוראות

מסדוק ירושלים תשכ"א

נסד, יום שלישי כ"ח אדר ערב ראש חודש ניסן תש"פ לפ"ק

הנה על דבר שאלת רבים בענין התענית למחר בער"ח ניסן (מחמת המגיפה רח"ל ה' ירחם).

הנני בזה, שלא לצום. כמובא במג"א או"ח סי' תקע"ו ס"ק ב' שלא לצום בשעת מגיפה זו"ל: האידנא אין מתענין כלל בשעת הדבר דמנוסה הוא כשאינו אוכל ושותה קולט ח"ו שינוי האויר, ע"כ.

(ובפרט ששמעתי מרופאים שהשתיה בתדירות כל שעה ושעה, ובפרט חמין מועיל הרבה למנוע התדבקות בנגיף זו - 'קורונה').

וע"כ אין לצום כלל ומי שביכולתו לפדות התענית מזה טוב, והעיקר הוא תשובה ותיקון המעשים.

ויה"ר מלפני אבינו שבשמים לרחם עלינו ולמנוע משחית ומגיפה מעל כל עמו בית ישראל, ובניסן עתידין להגאל, ונזכה השתא לאכול מן הזבחים ומן הפסחים בהתגלות פני משיח צדקינו מתוך רחמים וחסדים, אמון

וע"ז באשה"ח

משה בראנדסדארפער

ה' ניסן תש"פ
מכתב הרבנות הראשית
קיום מצות מילה בימי נגיף הקורונה

הרבנות הראשית לישראל
THE CHIEF RABBINATE OF ISRAEL

בס"ד, ה' ניסן תש"פ
30 מרץ 2020
ש"ה - 374, ש"פ
25-9-891/פ'

קיום מצות מילה בימי נגיף הקורונה

בתקופה קשה זו עת נגיף הקורונה פוגע ברבים, באנו בשורות אלו לחזק את אחינו בני ישראל בכל אתר
ואתר על חשיבות קיום מצוות מילה.

אין צורך להכביר במילים על מצוה חשובה זו שמרן בעל השלחן ערוך הגדירה "וגדולה מצוה זו משאר
מצוות עשה", די בדברי חז"ל (נדרים ל"א) "גדולה מילה שאלמלא היא, לא ברא הקב"ה את עולמו, שנאמר
אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמתי (ירמיהו לג)".

במשך כל הדורות התנהל מסע שמד לעקירת מצוה זו ובכל הדורות יהודים מסרו נפשם על קיומה. "רבי
נתן אומר, לאוהבי ולשומרי מצוותי(שבות כ) – אלו ישראל שהם יושבים בארץ ישראל ונותנים נפשם על
המצוות. מה לך יוצא ליהרג? על שמלתי את בני..." (מכילתא דר"י). וכן (שבת ק"ל) "רבי שמעון בן אלעזר
אומר, כל מצוה שמסרו ישראל עצמן עליהן למיתה בשעת גזירת המלכות, כגון עבודת כוכבים ומילה,
עדיין היא מוחזקת בידם". ההיסטוריה של עם ישראל מעידה לנו שקיומה של מצוה זו היה בכל תנאי
ובכל מצב.

שמענו שיש כאלה שמורים לעצמם היתר, בשל התפשטות נגיף הקורונה, לדחות את קיומה של מצוה זו.
דבר זה אסור, ישנה חובה לקיים מצוות **מילה ביום השמיני** ורק במקרים של מחלת הולד יש לדחות את
קיומה.

על פי הנחיות גורמי הבריאות והוועדה הבין משרדית של הרבנות הראשית ומשרד הבריאות לפיקוח על
ענייני מילה בראשות הרב פרופ' אברהם שטיינברג ומנהל המחלקה הרב משה מוריסאנו, המוהלים קיבלו
הנחיות ברורות כיצד לקיים מצות מילה בימים אלו תוך הקפדה יתרה על כללי ההיגיינה והסטריליזציה,
והוועדה מורדאת שאכן כך נעשה.

**אנו קוראים להמשיך ולקיים מצווה זו בזמנה כהלכתה גם בימים אלו. ובזכות קיום מצוות התורה יערה
הקב"ה את ברכתו ממרום עלינו על כלל ישראל ועל העולם כולו לרפואה שלימה.**

כעתירת המצפים לרחמי שמים,

דוד לאו
הרב הראשי לישראל
נשיא בית הדין הרבני הגדול

יצחק יוסף
הראשון לציון הרב הראשי לישראל
נשיא מועצת הרבנות הראשית

